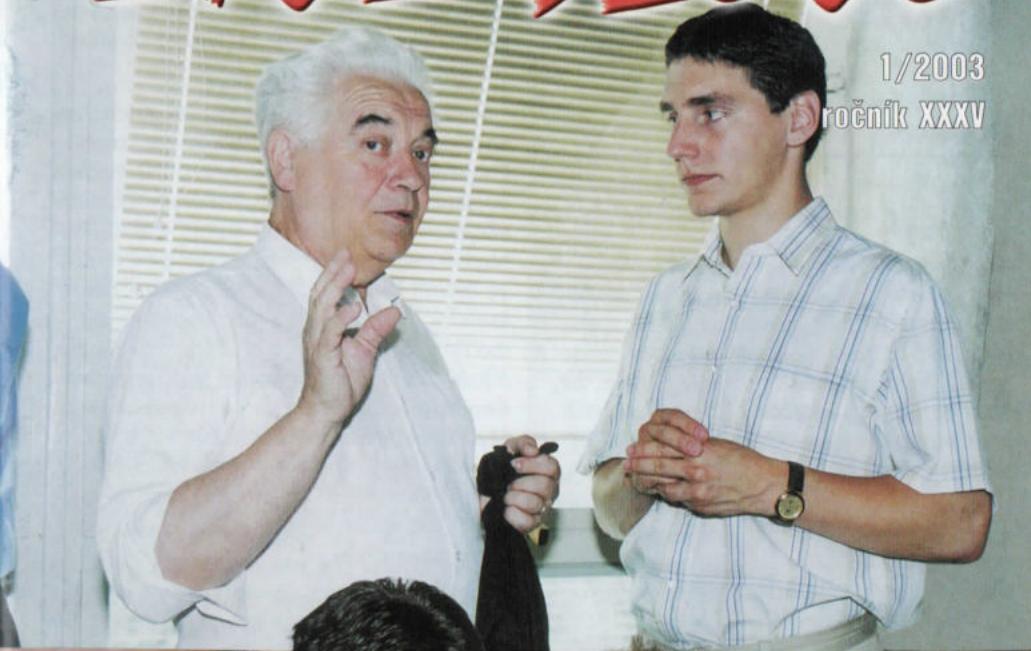

ŽIVÉ SLOVO

1/2003

ročník XXXV

Téma:

**Střídání generací
- zůstat u kozhoušku**

úvodník

Foto na obálce: M. Rauš

úvodník

Štafetový běh

Jarek Andrýsek

Mili čtenáři,

když jsem v první třídě na školním hřišti vyhrál svůj první závod, měl jsem velkou radost. Také proto, že moc nescházelo a na závod bych byl býval zapomněl. Ještě že jsem tehdy uslyšel hudbu, která se od školy ozývala. Šli jsme se tam s kamarády podivat a za chvíli jsme spolu stáli na startovní čáře. A tak jsem běžel svůj první závod, sám za sebe.

Později jsem závodil za školu, a tak jsem dobře vnímal pocit závazku a reprezentace školy, který v nás učitelé pěstovali. Zvlášť dramatické to bylo při každoročních štafetových závodech na náměstí. Kluzká dlažba, pro zástupy lidi nebylo vidět za zatačkou a nakonec předání štafetového kolíku. Když se to povedlo bez chyby v plné rychlosti, bylo skoro vyhráno. Proto jsme také předávání pečlivě trénovali. Ten, kdo předával, musel chvíli **běžet s rukou nataženou dopředu a trefit** v plné rychlosti **připravenou dlaň** toho, kdo štafetu přebíral. Ten pak dlaň v okamžiku doteku rychle sevřel, aby mu kolík v tlačenici nevpadl. Mám to před očima, jako by to bylo dnes.

Dobrá předávka štafety je mistrovské dílo. Vystihnout okamžík k vyběhnutí, chvíle společného běhu stejnou rychlosť a předání kolíku, bez toho, aby upadl. To všechno třikrát po sobě mezi různými lidmi. Právě tato souhra často rozhodovala. Špatné předání nedohonil ani ten nejlepší individuální běžec. Běžet štafetu je umění. Život křesťana je v Bibli přirovnán mimo jiné také k běhu. Každý běží sám za

sebe a přesto běžíme spolu pro Boží slávu. V mnoha oblastech vstupujeme do nedokončené práce, která vyžaduje pokračování. Nejen, že si v běhu předáváme štafetu evangelia a pokračujeme v závodě o nebeskou cenu, ale svým životem (výkonem) se spolupodílíme na úspěchu celé Církve, na společné radosti i společném smutku.

I mezi generacemi existují oblasti, ve kterých se hodně učíme už jen ze setkání samotného. Petr Vadura to hezky přibližuje v trochu osobně pojatém článku „**Střety generací**“. Důležitá pravidla mezigeneračního sdílení vcelku přehledně uspořádal a popsal bratr Jan Hudec ve svém příspěvku „**Zdieľanie medzi pokoleniami**“. Můžeme se z toho hodně naučit – modlitbou, zájem jeden o druhého, otevřenosť a spolupráce. Důležité je však také **umění vedení sporu**, to, jak rozdílnost v názorech řešit. Myslím, že by nám velmi pomohlo, kdybychom člověku, který myslí jinak, ponechali svobodu odlišného myšlení. To by mělo platit zvláště v té oblasti života, ke které se Bůh skrze Písmo přímo nevyjadřuje.

Mladá generace však často naráží na tzv. „historický argument“ – „To za našich časů...“ Ten totiž při střetu generaci dokáže postavit neodstranitelné barikády. Lidská zkušenosť, ať už je sebelepší, by se však nikdy neměla stavět do pozice, která přísluší jen nadčasovému Slovu živého Boha. Alternativou řešení či odpovědi na zminěný historický argument je článek z pera bratra Ostroluckého „**Generační problém**.“ Je proložen citáty bratra Kurze a stojí opravdu za přečtení.

Nemohu upozornit na všechny články, přesto chci na závěr připomenout důležitou zásadu, která je osnovou a zároveň i titulem článku J. Číže „**Zostať v rozhovore**“. Bez rozhovoru, bez výměny názorů a příležitosti ke vzájemnému naslouchání, není souhra vůbec možná. A bez ní není možné ani předání štafety. Přál bych si, abychom při běhu nesbírali popadané kolíky příliš často.

Živé Slovo 1/2003

Živé Slovo 1/2003

úvahy

Jarná pieseň

Ján Kučera

O našej klasickej jari nie je v Biblia takmer nijaká zmienka. Jediné náznakové miesto je v Piesni Šalamúnovej, druhej kapitole a v 12. verši: „*Kvety sa ukazujú po zemi, prišiel čas spevu a hlas hrdičky čuť v našej zemi.*“ Ešte predtým je zmienka o zime: „...zima pomnila, pŕška už prešla“. Je to tým, že v Izraeli vlastne ani nijaká zima nie je. V čase mojej návštevy tejto krajiny bolo u nás hlboko pod nulou a tam sme sa kúpali v Mŕtvom mori pri teplote okolo 25 stupňov. Zima znamená najmä obdobie dažďov, a býva ich tam poskromne.

Vráfme sa však k obdobiu jari. **Jar** je typická rozkvitnutím kvetov a spevom vtáctva. Je to **začiatok akejsi obnovy**, prichádza niečo nové a krásne. Začína sa to všetko v marci a vrcholi to azda tým najkrajším mesiacom v roku – májom. Ešte kedysi sme ako deti spievali radi v detskej besiedke pieseň o nebi, ako o krajinе, kde „... večný deň a večný máj“.

Aj v živote človeka na tejto zemi možno obrazne hovorí o ročných obdobiah. Jar, to je narodenie, detstvo, mladosť. Všetko sa začína, všetko je nové a krásne. Trvá to tak asi do dvadsiatky, tridsiatky. Potom prídu akési dni leta a býva to až niekedy do šesťdesiatky, ak, pravda, neprídu choroby a privelké starosti, ktoré nás akoby predčasne posunú do životnej jesene, či dokonca zimy.

Ak to zoberieme ako **duchovný obraz**, jar znamená obrátenie, nové narodenie, nástup na cestu nasledovania Pána Ježiša Krista. Celý náš život po obrátení by mal byť akousi „jarou“. Nebýva však vždy tak. Často vlastnou vinou prídu pokušenia, pády a razom je v duši jeseň a zima, aj keď iní prežívajú jar. Čo v takom prípade robí? Jediné východisko je vyznať Darovi nebeskej jari svoju biedu, smútok a žiaľ.

úvahy

A poprosí ho o nové prebudenie, o milosť k náprave. Pán je plný milosti a lásky, rozumie kajúcemu srdcu, pozdvihne, uzdraví, zastavi priváč chladu a mrazu do života a znova dá pokyn jari, aby zavládla.

Poznáte tú rozprávku o dvanásťich mesiacích? Pri nej sme kedysi vyrastali. V nej aj studený JANUÁR musel ustúpiť pred dobroutou a láskou chudobnej dievčiny a zavládol MÁJ, rozkvitli kvety a dozreli sladké jahody. Sen sa stal skutočnosťou. Tak to býva a môže byť aj v našom živote, ak ho naozaj zveríme Všemožúcemu.

Teraz sa pozrieme na **niekoľko obrazov** z hore citovaného biblického verša. Najskôr zopár poznámok k zime. U nás je v zime sneh a mráz a ako sme už raz povedali, v Izraeli zima predstavuje dažde, slovom básnika – pršky. Slovenský básnik Pavol Horov v básni Mármy dážď napísal: „*Úst tvojich prežiaduce rokle, sú prieplasť bez dna. Dážď steskú, v ktorom srdce mokne, utíšiť nezná.*“ Akoby chcel básnik povedať: „*Darmo mi ponúkať telesnú lásku, keď aj tak moje srdce mokne v žiale a biede.*“ Áno, takýto stav je bez Boha, bez nádeje, bez života. Márme sú akékoľvek ponuky svetských radovánok, kdeši vo vnútri to

boli a tlači k zemi. Keď sa však sám Pán Boh so svojím Slnkom spravodlivosti, Ježišom Kristom, nasfahuje do srdca, odrazu je všetko úplne iné a krásne.

Na lúke rozvoniacajú všakovaké kvety. Tento obraz je nám dôverne známy z dôb nášho obrátenia. Darmo sa nám iní smejú či vyhľazujú, v našej duši je samý kvet a vôňa. Tá vôňa patrí nebeskému Pánovi, ktorý to všetko spôsobil. Sú to aj voňavé obeť mladosti a času, či hmotných vecí. Ved' čo by človek nedal za lúku plnú kvetov, ktorú má vo svojom srdci?

Prišiel čas spevu. Pamäťame si ešte na duchovné piesne, ktoré zneli z nášho výkúpeného srdca? Jedna z tých najkrajších začína slovami „*Našiel si ma Pastiera, našiel si, mám pokoj. Prestalo už blúdenie, prestal i srdca boj.*“ Dnes sú už tieto slová upravené, ale my, starší, sa radi vraciame i k pôvodnému textu. Potom prichádzala jedna radostná piešaň za druhou. Bola to pravda a mala by byť vždy, že: „*V srdci mi znie sladká pesnička, z Ježišových slov ju znám...*“

Hlas hrdličky čut' v našej zemi. Všetko tvorstvo chváli Boha svojim neopakovateľným spôsobom. Iba človek zostáva často k Božej láске nevšimavý a bezcitný. Obrátený človek však počuje vo svojej duši spev vtáčat a vďačne sa pripája k nemu. Aj keď nie sme nijaki „*zlatí slávici*“, môžeme v našom srdci krásne, spolu s hrdličkou, spievať oslavné žalmy nášmu Pánu. On je toho hoden až naveky!

Štúrovský básnik Janko Kráľ napísal: „*Zakukala kukullenka čerstvú jarnú nôtu, prebuďla ospalý svet k novému životu.*“ Kiežby aj v našich srdciach zavľadla krásna, voňavá, nebeská jar a už nikdy, nikdy sa nepominula.

„Tomu, kdo víťezi...“

Jarek Andrásek

Bez pojištění nelze!

Jednou z výrazných rysů západní společnosti je snaha zajistit život. Dítě ještě ani ne-

opustí porodnicu a u posteľe maminky se už objeví agent (sponzor nemocnice) té či oné pojišťovny s nabídkou různého pojištění. S přibývajícimi civilizačními nemocemi, povodněmi, vichřicemi, krádežemi a jinými těžko předvidatelnými událostmi není téžké člověka o nutnosti pojištění přesvědčit. A tak se celý život jistíme, abychom nakonec zajištěni odcházeli tam, kde potřebujeme jistění zcela jiné. To, Božím dětem, společenství církve, nabídlo sám Pán dějin. Zarazilo mě však, že i On od nás očekává určitou formu spoluúčasti.

Boží jistění se spoluúčastí

Když apoštol Jan obdržel na ostrově Patmos poselství od Boha pro sedm sborů, stála církev před těžkým obdobím krutých pronásledování, která byla vedena z nejvyšších míst impéria. Nadcházel doba temna. Křesťané měli osvědčit svou věrnost Kristu pod pohružkou smrti ukřižováním, sežráním divokou zvěří či upálením. Potřebovali tedy jistění naléhavějí než kdo jiný. Ale Mesiáš, kterému svěřili své životy, od nich očekával spoluúčast. Sedm sborů obdrželo sedm specifických poselství, pochval i výtek. A bylo co napravovat! Všech sedm dopisů však mělo něco společného – jeden a tentýž refrén: „*Tomu, kdo víťezi...*“ Za tímto refrénem nasledovalo pak zase sedm specifických zaslibení, každému trochu trochu jiné, ale konkrétní slovo povzbuzení do situace, kterou těžce nesl.

Stejná šance na uzavření smlouvy

Pochopil jsem, že věřit, znamená vést boj až do víťzného konca. Slova: „*Tomu, kdo víťezi...*“ musela tehdys znít velmi naléhavě. Bůh je opakuje sedmkrát po sobě a sedmička souvisí s dokončením, naplněním a dokonalostí. Co Bůh řekl, bylo dokonale a On to naplní. Ti, kdo ta slova předčítali i ti, kdo je slyšeli, byli zahrnuti zvláštním blahoslavenstvím (Zj 1,3). A já věřím, že totéž požehnání můžeme obdržet i my dnes. Navíc oproti všem pozeským pojištěním není nikdo omezen. Zatímco na zemi mohou kvalitní pojištění uzavřít jen bohatí. Uza-

vří životní pojištěku v Boží bance může každý, bohatý i chudý, mladý i starý. Všichni mají stejnou šanci uzavřít bezkonkurenční smlouvu. Kdo nám může nabidnout

- pokrm ze stromu života (Zj 2,7),
- imunitu vůči druhé smrti (Zj 2,11),
- volnou stupenku na naše jméno (Zj 2,17),
- moc nad národy (Zj 2,26),
- trvalý zápis do knihy života (Zj 3,5),
- stát se oporou v Božím chrámu (Zj 3,12),
- usednout na trůnu spolu s Kristem (Zj 3,21)?

Přistoupíme na Boží podmínky?

Budeme však ochotni přistoupit na Boží podmínky životního pojištění? Vezmeme si je k srdci, pustíme je až do svého nitra? Bohu na tom velmi záleží, proto při ohlašování svých zaslíbení sedmkrát opakuje: „*Kdo má ucho, slyš, co Duch praví církvi.*“ A praví-li Duch něco církvi, pak to bez výjimky platí také mně osobně, ale i tobě sestro, i tobě bratre. Uslyším, tzn. příjmu tuto zvěst, nebo ji nechám netečně odeznít?

Věřit znamená jít přes překážky

Bůh chtěl církvě před přibližujícím se soužením především sdělit, že být křesťanem, znamená osvědčit svou věrnost a oddanost navzdory překážkám a těžkostem, někdy až do trpkého konce. Já však mám někdy pocit, že naše křesťanství na překážkách právě končí. Hledá-li někdo zaměstnání, tak přece po prvním neúspěchu neřekne: „Bůh nechce, abych pracoval!“ Ne, většina lidí jde a zkouší to znova a znova až práci najde. I když nám křesťanům Bůh svěřil obrovské pole práce, stává se, že když narazíme na překážku, skončíme se slovy: „Bůh si to nepřejel!“ Připravujeme-li evangelizaci a na modlitební shromáždění nepríde ze sboru nikdo, a to opakovně, pak zde není něco v pořádku. Je to alarmující stav, který jen odráží naši „zbožnost“. Proklamujeme, že toužíme po probuzení, ale nejsme ochotní se modlit - nést záťez, která s „poro-

dem“ souvisí. My sami potřebujeme probuzení k poctivosti života viry, která nehledí na překážky.

Věřit znamená běžet o Boží povolání

Boží výzva: „*Tomu, kdo víťezi...*“ zaznívá sedmkrát po sobě možná i proto, aby se nikdo nemohl vymluvit. V Malé Ásii to zaznělo ve všech sborech. I nás Bůh pozývá do úzkého společenství se sebou samým. Otevří nám zvláštní rozměr života viry – spoluúčast. Apoštol Pavel to v Listu Filipském vyjádřil takto (3,12): „*Nemyslím, že bych již byl u cíle a nebo již dosáhl dokonalosti, běžím však, abych se již zmocnil, protože mne se zmocnil Kristus Ježiš. Bratři, já nemám za to, že jsem již u cíle, jen to mohu říci: zapomíname na to, co je za mnou, upřen k tomu, co je přede mnou, běžím k cíli, abych získal nebeskou cenu, již je Boží povolání v Kristu Ježiši.*“

Věřit Kristu, znamená chtít se jej zmocnit tak, jako se On zmocnil mne. Je to jako v manželství. Nikdo si přece o svatebním dni neřekne: „*Tak už jsem dosáhl všeho, co jsem od manželství očekával.*“ Svatbou manželství teprve začíná, stejně jako je v okamžiku obrácení na začátku i naše křesťanství. Ten, kdo získá falešný pocit, že už je u cíle, ten se rychle probudi při prvním pádu. Apoštol Pavel usilovně běžel, aby získal Boží povolání. Tady není žádný prostor na rezignaci. Ti, kdo hledají závěři „vděčné služby“, ti stejně dříve nebo později svou pošetilost prohlédnou.

Věřit znamená vnímat Boží působení a poddat se mu

Apoštol Jan nám zachytí jedinečný aspekt věčného života, který zazněl přímo z úst Pána Ježíše (J 17,3): „*Život věčný je v tom, když poznají Tebe, jediného pravého Boha.*“ Nikdo z křesťanů si nemyslel, že by Boha poznal za jeden večer. Někoho poznat znamená zůstat s ním v plodném ve vztahu. Vztah není

úvahy

něco statického ani majetnického, ale je to dimenze pozitivního napětí. Možná i proto piše apoštol Pavel Filipským (2,12): „... s bázni a chvěním uvádějte ve skutek své spasení“. Dáme-li však svůj život Bohu k dispozici, tak jako se On vydal nám, pak také platí druhá část Pavlovovy věty: „Neboť je to Bůh, který ve vás působí, že chcete i činíte, co se mu libí“ (Fp 2,13). Život věčný je ve vzájemném poznání, v poctivém vztahu před Bohem, který působí chtění i činění.

Kdo se vydal a dává, je zajištěn

Bůh nás nevede k rezignaci a lhostejnosti, On působí chtění i činění. On se nás zmocnil, patříme mu a toužíme se zmocnit Jej. To byla útěcha rané církve v situaci otevřeného pronásledování a stejná je i útěcha církve dnes v situaci skrytého boje o životní styl člověka 21. století. Tlak je obrovský, člověk je presován do předem stanovené formy úspěšného, bohatého, zdravého a zajištěného člověka. Nejeden dělá vše proto, aby toho dosáhl. Nebo ne? Že by přece jen zareagoval na Boží nabídku: „**Tomu, kdo víťezi...**“? Že by se přece jen chtěl svého Pána zmocnit, na úkor svého úspěchu, své krásy, svého zdraví? Jen proto, aby získal nebeskou cenu, již je Boží povolení? Uvidíme.

S Bohem si není radno zahrávat

Mnozí z těch, kteří tehdy při pronásledování církve selhali, se snažili do sboru vrátit. Církev to rozdělila na dva nesmiřitelné tábory. Jedni je odmitali s poukazem na slova Pána Ježíše, že i on se zékne toho, kdo zapřel jej. Druzi se je snažili milosrdně integrovat. Pro oba postoje existuje dostatek biblických argumentů. Ale ti, kdo selhali, řešili mnohem větší problém. Známe jej ze vztahu dvou lidí, v němž jeden selže - podvede svého partnera s jiným a pak se vráti. I když mu jeho protějšek odpustí, zůstane pochybnost, která stále hladá. A hladá na obou stranách: „Bude mi už teď věrný?“ a druhý se ptá: „Věří mi ještě?“ Možná se sám sebe zeptá: „Vydržím to? Nepodlehnu při dalším pokusení znova?“ Pokud však je-

Živé Slovo 1/2003

den o druhého povedou zápas, je zde naděje. Bůh zápasí a totéž čeká od nás. Daleko horší je stav rezignace či skryté spekulace. Jako tomu bylo v případě jednoho staršího sboru, který položil pastorovi těžkou otázku:

„Bude mit pro mne Bůh ještě milost, když odejdu od své ženy za jinou?“

A pastor mu po dlouhém přemýšlení odpověděl:

„Nejsem si jist, zda ji ještě budeš hledat?“

A on ji skutečně nehledal!

Se vztahem k Bohu si nemůžeme zahrávat. Jedno však platí zcela jistě:

„Pokud se nás Kristus zmocnil, pak se i my budeme snažit zmocnit Jej!“ a „**tomu, kdo víťezi, dá jist ze stromu života v Božím ráji.**“

informace

Informace z webu

Petr Slepánek ml.

Mili čtenáři, mnozí jistě víte, že Křesťanské sbory provozují na internetu svou prezentaci s poměrně živým komunikačním prostředím. Řada z Vás tento web navštěvuje, někteří se dokonce sami připojujete k probíhajícím diskusím, či napišete nějakou úvahu nebo zkušenosť. Právě k tomu bychom chtěli povzbudit všechny ostatní, kteří máte možnost přístupu na internet a ještě naše sborové stránky neznáte nebo nenavštěvujete.

Ptáte se proč? Především tedy proto, že díky komunikačnímu portálu na sborových stránkách máte možnost být informováni ale také sami informovat druhé o dění ve sborech, máte příležitost sdílet své zkušenosť, ptát se ostatních uživatelů, bratří a sester na různá téma, účastnit se zajímavých rozhovorů, které na webu probíhají nebo si jen číst a přemýšlet o tom, co někdo jiný na-

Živé Slovo 1/2003

psal. Mimo články uživatelů si tu můžete přečíst také vybrané články z časopisu Živé slovo a přímo na ně reagovat. Za Vaše ohlasy jsme vděční a celá redakční skupina Vás k nim chce tímto povzbudit. **Nenechávejte si své názory jen pro sebe.** Internet a naše „sborové místo“ na něm má být místem mezi sborových setkání, diskusi a sdílení se. Zúčastněte se i vy.

Zvláštní povzbuzení bychom rádi adresovali všem starším a zkušeným bratřím a sestrám. Pokuste se i Vy najít cestu k tomuto novému médiu a zapojit se do dialogu s mladšími, kteří zde již komunikují. Právě Váš hlas je velmi cenný a i Vám tento způsob komunikace může přinést nové podněty k zamýšlení. Vždyť komunikace „nadšeného a energického“ mládí s moudrostí starších je tím velmi potřebným, pro nás jednotlivce, ale i pro zdravý růst sborů a celé církve. Pokud si, Vy starší, nevíte rady, jak s internetem začít, a máte problémy technického charakteru, nebojte se oslovit mladého z Vašeho sboru. Určitě Vám rádi pomohou.

Zmiňovaný web Křesťanských sborů najdete na adrese www.krestanskesbory.cz.

informace

Návštěva br. Lülinga

Jarek Andrásek

Podobně jako v předchozích letech navštívil i letos bratr Siegfried Lüling Křesťanské sbory v ČR. Od 27. ledna do 12. února 2003 hostoval postupně ve sborech v Plzni, Tachově, Praze, Brně, Vsetíně, Českém Těšíně, Karviné, Bohumíně, Ostravě a Havířově. Dle získaných ohlasů byla jeho služba slovem ve sborech povzbuzením. Kromě výkladu Knihy Zjevení, z něhož mohli těžit studenti Biblické školy v Ostravě, je k dispozici ještě jedna ucelená série nahrávek, a sice na téma Růst. Bratr Lüling totiž ve slezských sborech postupně kázal o osobním duchovním růstu, o křesťanské rodině, o růstu sboru a o misii – růstu církve. Požehnány byly obě strany. Nejen posluchači, ale i sám kazatel vzal mnoho osobního užitku, zvlášť v kontaktech a rozhovorech s mnoha z vás. Ve sboru v Českém Těšíně, kde strávil nejvíce času, jsme měli také požehnání z mnoha návštěv v rodinách. Kazety s nahrávkami je možné získat na adresu: ing. Edvard Mrozek, Gymnazijní 4a, 737 01 Český Těšín, tel.: 602 752 834, e-mail: emrozek@kotas.cz.

Br. S. Lüling uprostřed mezi studenty Biblické školy

Foto: J. Andrásek

tématické články

Zdielanie medzi pokoleniami a čo je preň dôležité

Ján Hudcov

Kedysi veľmi dávno, keď som bol mladý, čítal som v dobrej, psychologicky ladenej knihe takýto postreh jej autora (citujem už iba približne) : „Keď vidím na ulici dvoch mužov, staršieho a mladšieho, ako idú mlčky vedľa seba, viem, že sú to otec a jeho syn“ (Lajos Perlaky: Filozófia srdca – preklad z maďarčiny). Aj tento postreh jasne hovorí o tom, že **zdielanie medzi pokoleniami nie je jednoduchá ani ľahká vec**. Vyžaduje nielen ochotu, ale i úsilie z jednej i druhej strany. Chceme sa preto spoločne zamyslieť nad tým, čo je preň dôležité. Pôjde nám pritom osobitne o zdielanie v Cirkvi Ježiša Krista a bezprostredne v jednotlivých jej zboroch. Ďalej sú uvedené **skutočnosti**, ktoré považujem za **dôležité pre toto zdielanie**.

1. Modlitby jedných za druhých

... modlite sa druh za druha ... (Jk 5,16). Túto podmienku zdielania považujem za pravotník. Ak chceme dobre hovorí s ľuďmi, musíme najprv hovorí o nich s Bohom. V úprimnej a niekedy aj naliehavej modlitbe prekonáme prekážky zdielania, prijmeme múdrost, pravdu a lásku, v ktorej máme hovorí s druhými. Pán nám ukáže, čo im v zdielani máme odovzdať, ale i čo máme od nich prijat. Urobí nám bratov alebo sestry, s ktorými sa máme zdielat' nielen priateľrými, ale aj blízkymi a milými. Dodnes si s vďakou spominam na roky, v ktorých sa v našom dome scházali mladí z nášho zboru. Bol som dojatý, keď som idúc okolo, cez privreté dvere počul ako sa títo mladí ľudia modlili za starších ľudí v zborze. A verím, že i vďaka týmto

modlitbám boli bratia a sestry v zborze zachovaní od zlého a požehnani dobrým od Pána.

2. Záujem jedných o druhých

... usilovali sme sa vidieť vašu tvár s veľkou túžbou (1Te 2,17). Prihovorné modlitby veľmi posilňujú tento záujem. A naopak, záujem o druhých posilňuje a prehľubuje prihovorné modlitby. Záujem o druhých priamo viedie k zdielaniu: k rozhovoru s nimi o ich živote, ich radostach i starostach, o ich túžbach a potrebach, i o bolestiach, ktoré ich trápi. Iba keď poznáme bremená druhých, môžeme ich spolu s nimi niesť a prosiť za nich. A len keď vieme o radosti druhých môžeme sa s nimi radovať a za nich, za Božiu dobrotu k nim, ďakovať. Záujem o druhých však vyžaduje prekonávať zaoberevanie sa sebou, mať miesto v srdci pre nich, venovať im čas na modlitbách i v spoločenstve s nimi.

3. Otvorenosť a vzájomné poznávanie sa

... naše ústa sú otvorené k vám ... naše srdce je rozšírené (2K 6,11-13). Po prejavení záujmu cesta k zdielaniu vede cez otvorenosť voči druhým. Je potrebné, aby sme otvorili bratom a sestrám svoje srdcia a dali im nazriev do toho, čo nás teší aj trápi. Aby videli naše výšiny radosti v Pánovi i zo spoločenstva s nimi, ale i údolia malovernosti, smútku, bolesti a sklamania v sebe samých. A čo je dôležité najmä u starších, aby mladší videli, že sú to ľudia ako oni, so silnými aj slabými stránkami, s jasnými aj tmavými chvíľami v živote. To nás navzájom veľmi zblíži a posilni naše zdielanie.

4. Vzájomné porozumenie a dôvera

... radujem sa, že vám môžem vo všetkom dôverovať (2K 7,16). To je nutná podmienka zdielania. Ak si druhá strana - to bývajú obvykle mladí - myslí, že jej nerozumieme, alebo nedôverujeme, zdielanie je veľmi fažké a skoro sa skončí. Staršie a mladšie pokolenie malí

Společná modlitba o požehnání při přebírání zodpovědnosti. Foto: J. Viktorin

často odlišnú výchovu a vyrastali v odlišných podmienkach života. Medzičim sa veľmi zmenila spoločnosť a starší mnohým z tých zmien nerozumejú alebo aspoň nechápu ich dosah a dopady na mladých ľudí. To platí zosilnené pre uplynulé polstoročie. Starší počas neho žili 40 rokov v podmienkach totalitného systému s jeho veľkými obmedzeniami. Mladí žijú už 13 rokov v podmienkach veľkej slobody. Oboje podmienky majú svoje klady aj záporu. Dobré z minulosti treba zachovať, nové dobré možnosti využívať a pred zlými vplyvmi „slobody“ sa chrániť.

5. Spolupráca v Božom diele

... ktoré sa spolu so mnou borili v evanjeliu ... s ostatnými mojimi spolupracovníkmi ... (Fp 4,3). V Božom diele je miesto, služba a práca pre všetkých - od najmladších po najstarších, pre bratov i sestry. Pán Boh dal každému nejaké obdarovanie a Pán Ježiš dal každému údu svojej Cirkvi nejakú službu. Je

na každom z nás, aby sme poznali svoje obdarovanie, zaujali svoje miesto v Božom diele a konali na ňom svoju prácu. V zboroch Cirkvi nemajú byť žiadni nezamestnaní. Nikto nemá byť iba prijemcom služby druhých. Každý má svoju hrivnu prispievať k spoločnému dobru. Mladí sa môžu poučiť zo skúsenosti starších, ale i naopak, starší sa majú usilovať vpravíť do nových podmienok, vidieť nové možnosti svedectva, služby a práce i povzbudzovať mladých, aby ich využívali. A nakoľko im je to možné, pomáhať im v tom. Tam, kde je porozumenie a vzájomná spolupráca starších a mladších, bratov i sestier, môže Pán Boh požehnávať a Božie dielo sa môže rozvíjať a napredovať.

6. Opatrnosť starších a nadšenie mladých

... ty si nasledoval moje učenie, spôsob života ... Bojuj dobrý boj viery, uchop večný život ... (2Tm 3,10; 1Tm 6,12). Starší majú

tématické články

mnoho životných skúseností. Z nich pramene ich opatrnosť: Obvykle nie sú unáhleni v rozhodovaní, aby nevošli do niečoho zlého. Mladí obvykle prejavujú iniciatívu a nadšenie - zvlášť pre nové možnosti duchovnej práce. Sú hotovi rýchlo sa rozhodnúť pre niečo nové. Je potrebná Božia milosť, aby sa tieto dve vlastnosti súladne spojili v Božom diele a v zborovom živote. Potom mladí pôsobia ako motor, ktorý auto tahá, takže naberá stále viac na rýchlosť a starší pôsobia ako brzda, ktorá v potrebnej chvíli auto spomalí a zabráni tak havárii. Auto nemôže stále ísť veľkou rýchlosťou s rizikom havárie, ale zle je, keď sa napríklad ručná brzda zabudne uvoľniť a stále brzdí. Všetky dobré iniciatívy mladých treba podporovať a všetky dobré rady starších treba vziať do úvahy a zariadiť sa podľa nich. A čo je dobré v jednotlivom pripade treba poznať vo vzájomnom zdieľaní starších a mladších.

7. Prevzatie služby a zodpovednosti

... to, čo si počul odo mňa zver verným ľuďom ... (2Tm 2,2). V priebehu práce na Božom diele prichádza čas striedania pokolenia. Čas, keď mladší preberajú službu starších a s ňou i zodpovednosť za konanie tohto diela. Tu hrozí nebezpečie na dvoch stranách. Na strane starších, že sa kŕčovite držia služby, na ktorú už nemajú schopnosti ani sily. A na strane mladších, že sa hrnú do služby, na ktorú ešte duchovne nedorástli. Oboje je zlé a oboji potrebujú Božiu milosť k tomu, aby vedeli vystihnúť Boží čas pre seba. Čas odísť a časť prist. Čas odovzdáť službu a zodpovednosť za ňu a čas prijať oboje. Povinnosťou starších je viesť a vychovávať k tomu mladých. Povinnosťou mladých je pripravovať sa na tento čas a prosiť si milosť od Pána k novým úlohám. Pre starších by mal zostať dostatok priestoru pre službu a prácu, ktorú ešte môžu dobre konáť. A pre mladých otvorený priestor na ich uplatnenie v novej službe a práci. Hoci aj odlišným spôsobom, ako ju konali ich predchodcovia, ale za rovnakým Božím cieľom.

Nám všetkým, staršim aj mladšim, bratom i sestrám, Pán Cirkvi chce udeľať milosť k takému zdieľaniu, službe a práci na Jeho diele. Berme ju od Neho s vďačnosťou na každý deň! A využívajme ju v službe a práci pre Neho, spojujúcich i našich blíznych!

Generační problém

Ján Ostrolucký

Když začneme mluvit o „generačním problému“ ve sboru, mnozí si hned představí něco nedobrého, něco, co by ve sboru snad ani nemělo být. Ale slovo „problém“ nemusí vždy vyjadřovat něco negativního. Podle slovníku cizích slov je **problém** představen jako „**úkol, který má být vyřešen**“. Takže generační problém ve sborech, kde žije několik generací vedle sebe, znamená věnovat se vzájemným vztahům mezi generacemi biblickým způsobem, aby tyto vztahy byly radostné a přinášely sboru požehnání.

Řešení generačního problému naznačil Hospodin již v ráji a vracel se k němu i nás Pán, Ježíš Kristus: „Cožpak jste nechetli, že Stvořitel je od počátku učinil muže a ženu“ a řekl: „Proto člověk opustí otce i matku a přilne ke své manželce a ti dva budou jedno tělo?“ (Mt 19,3-5). Generační problém nastal, když se prvním lidem narodily děti a rostly až do doby vstupu už dospělých dětí do manželství. Pán Bůh ukázal princip, jak napětí mezi generacemi řešit: Mladý muž „opustí“ své rodiče a začne novou rodinu. Rodiče dospělých dětí by se na okamžik opuštění měli připravit. Když je děti „opustí“, pak by to neměli vnímat jako něco zlého. Znamená to, že syn převezme odpovědnost za manželku a novou rodinu, že nemůže nadále zůstat závislý na rodičích. „Sociální dospělost“ je základním předpokladem pro vstup do manželství.

Pokud je nová rodina závislá na rodičích, pak mohou skutečně v jejich vzájemném soužití vznikat nepřijemnosti. Nevěsta přece chce být „paní“ ve své domácnosti, k tomu je ur-

Živé Slovo 1/2003

Živé Slovo 1/2003

čena, to je jejím posláním. Jakmile nemá svou domácnost, ale je odkázána na domácnost rodičů svého manžela, na jejich finanční pomoc, pak tím může velmi trpět. Generační problém se však týká i vztahu mezi prarodiči a rodiči, případně mezi prarodiči a vnuky. Podivejme se však spíše na generační otázku ve sboru.

Nejčastěji se setkáváme s členením sboru do tří generací: mladí, střední věk a starší. Všimněme si, že o třech skupinách věřících lidí psal i apoštol Jan: „Píši vám, synáčkové, že jsou vám odpuštěny hříchy pro jeho jméno. Píši vám, otcové, že jste poznali toho, který je od počátku. Píši vám, mladíci, že jste zvítězili nad tím zlým. Píši vám, děti, že jste poznaly Otce. Napsal jsem vám, otcové, že jste poznali toho, který je od počátku. Napsal jsem vám, mladíci, že jste silní a Boží slovo zůstává ve vás a zvítězili jste nad tím zlým“ (1J 2,12-14). Jan se zde obrátil ke třem skupinám věřících: dětem, mladíkům a otcům. I když měl v první řadě na mysli jejich duchovní vyspělost, nelze pominout ani věk, který s ní často úzce souvisí.

Lidé, kteří se obrátili k Pánu Ježíši, jsou v prvním stadiu duchovního života „dětmi“. Potřebují se sytit mlékem Božího slova, potřebují lásku těch, kteří je vyučují a vedou po cestě spasení. Mladíci jsou silní, bojují vítězné boje s mocí trny na jedné straně a na druhé straně přebírají odpovědnost za práci ve sboru. Mladíci chodí po cestách Hospodinových podle Boží vůle a řídí se Božím slovem, které dobře znají. Otcové se často vrací k „počátku“, už nemají takovou sílu jako dříve, aby plnili úlohu aktivních pastýřů, vůdců, učitelů – často zůstávají jako modlitebníci a rádci v pozadí. Protože hranice mezi dětmi, mladíky a otcí není stanovená, stává se, že děti chtějí přejímat úlohu mladíků a mladíci úlohu otců. **Vztahy mezi generacemi** i mezi témoto duchovními skupinami jsou přirozeně plné napětí a vzniklé konflikty je třeba řešit. Jinak by to negativně poznámenalo celý sbor. Pouze jednomyslnost mezi generacemi přináší požehnání, jak to čteme v Žalmu 133.

tématické články

L. Vyhnanek a J. Hudec na shromáždění starších.
Foto: J. Viktorín

V době proroka Eliši se stala jedna událost, která je pěkným příkladem řešení generačního problému. Proročtí žáci Eliši se nespokojili s domem, který mnoho let sloužil Elišovi a ve kterém spolu s ním bydleli. Zdál se jim těsný (2Kr 6,1-7). Proto požádali svého mistra, aby šel s nimi k Jordánu, odkud vezmou kmeny stromů pro nový dům. Eliša poslechl a šel s nimi. Při porážení stromů jednomu žáku upadla vypůjčená železná sekera do vody. Jaké to neštěstí! Co teď? Ten žák šel za Elišou a řekl mu o svém problému. Nakonec to dopadlo dobře. Sekera vyplavala zázračným způsobem na hladinu a situace byla zachráněna. Jaké poučení pro řešení sborových problémů nám tento příběh nabízí?

1. Mladíci si přáli, aby se Elišovo prorocké vyučování rozšířilo a dilo prorocké školy pokračovalo v nových podmínkách. Eliša jejich **zájem podpořil a povzbudil** je: „**Jdete.**“ Ale nezůstal jen při tom. Když jej jeden z žáků požádal, aby šel s nimi, byl Eliša připraven jít a odvětil: „**Ano, půjdou.**“

2. I když nekácel stromy, **byl při nich, když oni pracovali**. Proto také hned věděl o jejich problému se ztrátou sekery. Byl na blízku připraven pomoci.

3. V kritické situaci jim pak **aktivně pomáhá**. Hned se ptá: „Kam padla?“ a v rámci

tématické články

svých zkušeností a možností zasahuje. A oni si jeho pomocí vážili.

Z tohoto příběhu můžeme odvodit analogii pro řešení generačního problému ve sboru. Mistrovskými slovy o něm napsal zesnulý bratr Josef Kurz v knize Soudcové:

„**Stáří na cestě spravedlnosti má jistě mnohé přednosti před mladostí i před mužným věkem.** Je klidné, vyrovnané, není v něm už těžkých a bolestných krizí, má pevnou, nezlomnou víru v bezpečnost Božího rádu a v zákon setby a žně, neukvapuje se, je soudné, moudré a rozvážné. Ale není světla beze stínu. Té rozvahy a soudnosti bývá často až příliš mnoho a na úkor energie, odvahy, podnikavosti a nadšení. Rozvaha příliš vítězí nad odvahou, kritika nad tvořivostí, úvaha nad činem. Proto Pán Bůh starým lidem sotva svěří takovou úlohu, při které je nutno rychle se rozhodnout, využít okamžiku, provést ráznost a podobné vlastnosti, které charakterizují spíše věk mužný než stáří. **Úlohou starých lidí je radit, nikoli podnikat.** Žel, stará lidé často místo aby radili mladším, jak by měli to nebo ono podniknout, spíše je zrazují, aby nepodnikali nic, a běda, když se mladší odváží dělat něco, co třeba ti starší nedělali, protože to nedovedli, nebo protože to nebyla jejich úloha. V tom je jistě žárlivost. Stáří bývá také podezírává a přecitlivělé. Stará lidé vidí ohrožení své autority, kterou ostráží hlídají. Tako-véto stáří staví zeď mezi sebou a mladšími a generační problém řeší negativním způsobem...

A tak ty, starší bratře, měl by sis uvědomit, že doba, kdy jsi držel meč Ducha ne-návratně minula, že tvé místo je především ustavičná modlitba. **To ostatně není o nic horší a podřadnější úloha než ta předchozí.** Právě naopak. Není toto sladké obe-cenství s Bohem tou lepší stránkou, kterou vyvolila Maria? A dále si uvědom, že byly doby, kdy jsi stál na kapitánském můstku nebo u kormidla a nedal sis do věcí od

Živé Slovo 1/2003

nikoho mluvit, ale uplatňoval jsi svou individualitu a iniciativu ve všem a důsledně. A nemůžeš říci, že všecko, co jsi kdy dělal, je nepřekonatelným vzorem pro všecky časy. Když nyní Boží milost postavila mladší bratry na tvé místo, proč by také oni neměli projevit svou individualitu se všemi přednostmi i chybami?

Ale také ty, mladší bratře, který nyní držíš meč Ducha a vedeš boje Hospodinovy, dej si poradit od staršího, jak se meč vlastně drží, jak vést nejlépe rozhodující ránu, jak odrážet ohnivé šípy toho nešlechetníka a jak vytrvat. Všecky tyto zkušenosti prožil starší bratr a může ti tedy dobře poradit. A pak nezamýšlej nikdy zmocnit se kapitánského můstku nebo místa u kormidla vzpourou na palubě a rozněcováním sváru v podpalubí. K těmto úlohám musíš dospět pomaly postupem ve službě, nikoli revoltou. A proto nespěchej! **Každý spěch je hřích.** Budь vždycky pamětliv toho, že ukájet pocit osobní důležitosti ustavičnou rebelií vůči starším a zkušenějším není ani požehnané, ani prospěšné. Jen se nebojí Úloha, která je ti v království Božím připravena ve věčném Božím uložení už před ustanovením světa, nikdy ti neuteče. Počká na tebe. A pak nekritizuj přísně každou chybíčku staršího bratra, když poznáš, že i on je chybující člověk...

Bratr Kurz se vyjádřil také k otázce práce ve sboru, k problémům, které jsou nám důvěrně známé, protože vznikají i v naší době:

„Ne každému je dáno začít nové období, položit základy. Jsou i takoví, kteří musí na položených základech dál budovat. Obojí je konečně stejně potřebné se zřetelem na celkovou stavbu. Co by bylo platné, kdyby někdo dělal nejlepší stavbu na slabých základech? Taková stavba by se zřítila. Avšak co by bylo platné položit nejlepší základy, kdyby nebylo nikoho, kdo by na nich dál budova? A přece kolik nedorozumění bývá často mezi generacemi, která kladla základy a generaci, která

Živé Slovo 1/2003

na nich dále buduje! Obyčejně jedni druhé podceňují a tak dochází k mnohým svárum a nedorozuměním. Generace pionýrská se domnívá, že není nic důležitějšího, než klást základy, a sníže každého, kdo dělá něco trochu jiného, než co dělala ona, jako by dílo Páně nebylo nic jiného než kázání evangelia. A generace budovatelská podceňuje kladení základů a trpí omylem, že ta pravá práce – vyučování vykoupených, pěstování biblické literatury, zakládání biblických škol a podobné věci – začíná teprve s nimi a že všecko dosavadní byla jen pouhá příprava a shromažďování materiálu k vlastní práci. Tak vzniká mnoho hořkosti a trpkosti na obou stranách. Jak je to všecko nemoudré a tělesné! Dílo Páně je rozsáhlější a mnohostrannější než si myslíme. Naši věci není posuzovat důležitost a potřebnost práce našich bratří, ale věrně vyplnit vlastní služebnost...“

Generační problém se nedá vyřešit diktátem. Tam, kde každá ze stran hledá jen vlastní věci, tam nikdy se nedojde k jednomyslnosti. „Zavedte jen jeden zákon – zákon lásky – a uvidíte, že všecky problémy, i ten generační, budou rázem vyřešeny, neboť bratrská láska tvoří samu podstatu křesťanství,“ říká bratr Kurz. Mnoho biblických citátů se v pastýřských listech Nového zákona vyjadřuje ke střetu generaci. Jde jen o to, abychom podle doporučení Božího slova také konali. „Dbejte tedy pečlivě na to, jak máte chodit: ne jako nemoudří, ale jako moudří. Vykupujte čas, protože dny jsou zlé. Proto nebudte nerozumní, ale chápejte, co je Pánova vůle... poddávejte se jedni druhým v bázni Boží“ (Ef 5,15-21).

Generační požehnání

Jiří Kantor

Termín generační problém už známe. Mladší bratři a sestry si pod ním představují nepochopení ze strany starších spoluveršicích, když například navrhují nový zpěvník, bohatší

tématické články

doprovod písni hudebními nástroji apod. Zkušenosti z obhajování nových forem práce hned vystupují z podvědomí. Starší bratři a sestry zase narážejí u mladších na neustálou tendenci něco měnit nebo alespoň trochu pozměnit, pořád na něčem pracovat. Někdy mají pocit, že by ti mladší měli být pokornější a více jim důvěřovat...

Kladu si však otázku, zda v takových a podobných případech nejde spíše o něco jiného, než o (jak jsme si zvykli říkat) tzv. generační problém. Čteme-li Písmo a vnímáme-li soužití různých generací v církvi, pak se jistě shodneme na tom, že jde spíše o šanci, o generační požehnání. Vždyť jak jinak může být cirkev chráněná před názorovou uniformitou, než tim, že se navzájem ovlivňují různí lidé? Jak může být mladší generace chráněná před všemi novými útoky toho Zlého, nebyť zkušenosti starších věřících? A naopak, kdo jiný může nejlépe rozpoznat, jakým způsobem mluvit k lidem dneška, než ti, kteří jsou jeho aktivní součástí?

Generační požehnání jsme do cirkve dostali od našeho Pána Ježíše Krista a je součástí celkového duchovního požehnání, které v Něm máme: „Pochválen bud Bůh a Otec našeho Pána Ježíše Krista, který nás v Kristu obdařil vším duchovním požehnáním nebeských darů...“ (Ef 1,3). Ale stejně jako se jej měli naučit každodenně přijímat vírou a následně ve svých vztazích a vůbec v celém svém životě prakticky realizovat věřici v Efezu, tak je i na nás, zda se to také chceme učit a samozřejmě si tim dané požehnání i chránit: „A tak, bratři, svou silu hledejte u Pána, v jeho veliké moci. Oblecte plnou Boží zbroj, abyste mohli odolat dáblovým svodům. Nevedeme svůj boj proti lidským nepřátelům, ale proti mocnosti, silám a všemu, co ovládá tento věk tmy, proti nadzemským duchům zla“ (Ef 6,10-12). Určitě je dobré, když Ďáblovu strategii známe - totíž snažit se věci pěkné a požehnané všemi způsoby převrátit, otočit a znetvořit, aby následně byli problematické a zlé.

Generační požehnání je jedinečné! Vede k aktívni spolupráci všech věřících, a to naprosto přirozeně podle duchovních darů, schopností, povolání, sily a dobré vůle každého jednoho ve společném těle Kristově. Je to požehnání pro samou cirkev, ale i požehnání pro lidi ve světě skrze cirkev. Lidé v ní vidí Pána Boha, který přijímá každého a také každému dává příležitost být jeho nástrojem - vše pod jeho moudrým vedením. Děkuji proto Pánu Ježiši za každého jednotlivce, který mu patří a je přitom takový jaký je.

báseň

Vyznání Pánu Ježiši

Věra Prokopcová

Celý život jsem hledala dveřka
ke klíčku svědomí,
který v srdci mám.

Hledala v lidské pravdě,
lidské lásku, lidské svobodě,
lidské spravedlnosti a sile,
lidské moudrosti a v lidské práci,
lidské obětavosti a v lidských snech,
v samotářství.

Ve víně, sexu, zábavě, umění...

Nenašla.

Ležím tu v prachu cesty Beznaděje
a vidím je.

Shora nejsou vidět,
musíš se sklonit.

tématické články

Zostať v rozhovore

Ján Číž

Opakom je prerušenie ...

Ako chlapec som bol viackrát dojatý zážitkom z vojnového filmu *Prerušená pieseň*. Počkal si dobre spominam, dej sa toči okolo učiteľa, ktorý pri nácviku piesne *Aká si mi krásna, domovina moja*, dostane povolávací rozkaz a odchádza do vojny. Po prežití mnohých útrap sa vráti ako invalid a douči svojich žiačikov spomenutú vlasteneckú pieseň.

Sú mnohé príčiny, ktoré môžu prerušiť rozhovor ... napríklad aj vybitá batéria na mobilnom telefóne. Brat z nášho zboru vybavoval pripojku elektrickej siete na nový zborový dom. Pri telefonickom rozhovore so zodpovedným pracovníkom rozvodných závodov sa ho ten spýtal, či sú položené káble riadne podpísané pieskom. Nebolo to ešte dokončené, ale popoluď sa to dalo stihnuť. Preto na chvíľu zaváhal s odpoveďou. Myslou mu prelecelo: „Ak poviem pravdu zasa budeme odsunuti na neskôr, ako už niekoľkokrát. Ak diplomaticky nepoviem všetko ...“ a tu sa spojenie náhle prerušilo. Brat spomína: „Ako dobre, že som nemusel pokračovať“ - a dokonal Pánovi za prerušenie rozhovoru... Pri nasledujúcim stretnutí s pracovníkom rozvodných závodov sa dozvedel, že na príčine bola vybitá batéria jeho mobilného telefónu. Zdá sa mi pri hodným spomenúť tieto dva príbehy, ako úvod k nasledujúcej úvahе.

Téma a partneri rozhovoru

Boh dal ľuďom veľmi vzácný dar – reč ako schopnosť vyjadrovať svoje myšlienky a pocity pomocou slov spojených do viet. Je to jeden

z mnohých prostriedkov, ako sa ľudia medzi sebou dorozumievajú. Ak komunikácia prebieha vo zvukovej forme medzi dvoma alebo viacerými osobami, nazýva sa rozhovor. Biblia je písomným záznamom rozhovoru Boha a človeka, človeka a Boha, ako aj rozhovorov ľudu navzájom. Preto je bohatým zdrojom námetov aj pre našu tému. Aby rozhovor splnil svoje posланie, musí prebiehať medzi ľuďmi, ktorí si rozumejú a mať rozumnú tému.

Hlavou tému tohto je spolupráca pokolení v Božom diele. Dobre ju vyjadruje nasledujúci citát z Nového zákona: „A to, čo si počul odo mňa skrze mnohých svedkov, zver to verným ľuďom, ktorí budú schopní aj iných učiť“ (2Tim 2,2). Vybral som si práve tento výrok veľkého apoštola Cirkvi Pána Ježiša Krista, aby sme v súvislosti s našou tému našli v nom najmä tieto skutočnosti:

- osoby medzi ktorými prebieha rozhovor
- štyri generácie zodpovedných pracovníkov v Cirkvi,
- predmet rozhovoru – Božie Slovo,
- spôsob odovzdávania - zverenie.

Osoby zúčastnené na rozhovore

Najväčšia zodpovednosť pri zahájení, počačovaní a mnohokrát i prerušení rozhovorov je na tom, kto hovorí. Je veľmi dobré ak je šľachetnou osobnosťou s dobrými znalosťami a duchovnými darmi, ako bol apoštol Pavel. Hovoriaci môže zaujať, prifahovať, vzdelaťať, motivovať, ale na druhej strane aj odradzovať, znechucovať, odpudzovať poslucháča. Je dobré, ak medzi hovorcami a poslucháčom je neformalný až dôverný vzťah. Celé zdieľanie nadobúda nový rozmer, ak sú to odpovede na otázky vyvolané životnými potrebami poslucháča. Autoritárské a mentoriské prístupy sú zaručenou cestou k malému úspechu, neúspechu, ba dokonca i k prerušeniu rozhovoru.

Počúvajúci stimuluje podnecuje rozhovor svojím záujmom, alebo ho ruší svojim nezáujmom. Jeho úprimný záujem a dôvera

v prijímané informácie spoluvytvára dobré spojenie. Nutným, ale nie postačujúcim predpokladom je, aby partneri v duchovnom rozhovore boli znovuzrodení bratia alebo sestry, ktorí si môžu odovzdávať poznáne pravdy Božieho Slova i životné skúsenosti. Úlohy poslucháča a hovorca sa navzájom vymieňajú, preto spomenuté charakteristiky platia pre staršiu i mladšiu generáciu.

Predmety rozhovorov a ich účinky

Keď Pán Ježiš začal verejne vystupovať, sústredil sa na hľásanie Božieho slova - „A Ježiš chodil dookola po celej Galilei učiac v ich synagógach a kážuc evanjelium kráľovstva a uzdravujúc každý neduh a každú chorobu medzi ľuďom“ (Mt 4,23). Toto vyučoval, ako čítame: „A vidiac tie zástupy vyšiel na vrch, a keď sa posadil, pristúpili k nemu jeho učenici, a otvoriac svoje ústa učil ich nasledovne: ...“ (Mt 5,1 - 2 ROH).

Po odchode Pána a vzniku Cirkvi sa aj apoštoli a po nich aj ich nasledovníci pri stretnutí s bratmi rozprávali najmä o Božích výrokoch. Takto si ich odovzdávali z generácie na generáciu. Odmietať s touto tému nesúvisiace debaty: „Svetské a babské bájky zavrhuju, ale cvič sa v pobožnosti ...“ (1Tm 4,7). Už vtedy nebolo ľahké vyhnúť sa škriekam o slová (1Tim 6,4) s niektorými ľuďmi. Takéto reči majú chorobné (patologické) účinky: „... a ich slovo sa bude rozozierať ako rakovina ...“ (2Tm 2,17). Apoštolum nešlo a ani nám dnes nemá ísť o literu napsaného Slova, ale o ducha, ktorý je v nom pritomný. Ten má určovaf i charakter kresťanského rozhovoru. Na otázku „O čom má byť reč?“ je naporúdzi odpoved: „O zverených pravdách Pisma a ich praktickej realizácii v Božom diele a v kresťanskom živote.“

Spôsob a kultúra rozhovoru

Hovorí sa, že forma musí byť primeraná obsahu. To v plnom rozsahu platí v Božom diele. Apoštol Pavel bol veľmi korektný človek

tématické články

a vo svojom písomnom prejave nám zanechal príklad úcty k adresátom. Iste aj pri rozhovore najmä so spolupracovníkmi na Božom diele nikdy nevystupoval arogantne a už v žiadnom prípade nepoužíval osobné útoky alebo urážlivé slová.

Hovoriaci má mať vždy na mysli, že **odvzdáva** niečo veľmi cenné a vzácne, čo mu bolo iba zverené do správy. Niečo, čo sa nesmie zmeniť ani poškodiť aj po niekoľkonásobnom presune. Je tu nevyhnutná opatrosť a **vernosť**. Keď čítame najmä 1. a 2. List Tímotejovi, pozorujeme veľmi časté opakovanie slova **verný**. Je spomenuté ako charakterová vlastnosť osoby, ale i obsahu zvesti – **verné slovo** (1Tm 1,15). To okrem iného predpokladá dôslednú znalosť Biblie.

A čo ešte dodať na záver?

Každodenný život zboru Cirkvi nesie zo seba mnoho úloh, ktoré je nevyhnutné splniť, mnoho podnetov a návrhov pre rozhodnutia, o ktorých treba hovoriť. Veď v Božom diele je nutná spolupráca všetkých, čo ho konajú. V histórii izraelského národa sa viackrát opakovalo že nasledujúce pokolenie nenasledovalo predchádzajúce v jeho bázni pred Hosподinom a vo vernej službe Jemu. Ale i naopak, že si nasledujúce pokolenie vzalo príklad z vernej služby predchádzajúceho alebo výstrahu z jeho nevernosti voči Bohu a preto nasledovalo to, čo bolo dobré v Jeho očiach a odmietlo to, čo On nenávidel. A podobne tomu bolo i v dejinách Cirkvi a kresťanstva, ako o tom svedčí história. Poučme sa z chýb iných a nasledujme krásne nám zanechané vzory.

Strety generací - trochu osobně

Petr Vadura

„No, to je moje téma! Néco jsem se přece nabíjoval, abych prosadil svou pravdu!!“

Živé Slovo 1/2003

A tak vzpomínám na svá setkání s těmi z „jiných“ generací. Bylo jich mnoho a ty vzpomínky - kupodivu - vyznívají úplně jinak, než jsem čekal. Chcete do nich nahlédnout? Dobrá, ale budu mluvit především o lidech, kteří už jsou vysoko nad všemi problémy tohoto světa, nejen generačními.

...

První, kdo mi tane na mysli, je Martin Ostrolucký. Mně bylo 23, jemu necelých osmdesát. Kazatel, patriarcha, mudrc. A bratr, byť o skoro 60 let starší. Byl jedním z těch, kdo mě vedli k poznání Krista. **Učil mě, kdo je starší a pastýř.** Když otevřel Bibli, byl to pro mě svátek.

Kdo byl další? Nevim, ale asi bratr Karel Kořinek. Miloval jsem ho, obdivoval a taky jsem s ním (zvláště později) bojoval. Učil jsem se od něj péci o svěřené bratry a sestry, byť byli ode mne stovky kilometrů daleko.

A pak tu byl „děda“ Kola s babičkou Aničkou. Milovani staroušci. Naučili mě vařit kyselo z chlebového kvásku, dali mi desítky knih, které dodnes tvoří základ mé knihovny. Ale hlavně mě poučili o hloubce stáří, o modlitbách a nesení jha druhých. A o tom, že mladí není výsadou nízkého věku.

A pak se z hlubin paměti vynořuje paní Jirmanová, Andrštová, Dufka a bratr Vtipil. U nich u všech jsem bydlel. Naučili mě, že je normální **vzdát se soukromí a žít spolu s někým Boží království na zemi**. Jen díky nim u nás žila později řada studentů a civilkářů. Ale bratr Vtipil mě naučil ještě něco: svou pokornou tichostí, s níž snášel mé bouřliváctví, mě přivedl k poznání podstaty vzájemného vztahu. Snad jen díky tomu jsem se mohl oženit a mé manželství je šfastné. Zvláštní: miloval druhého člověka mě naučil starý bratr, který o tom, že mě něčemu takovému učí, neměl nejspíš ani potuchy.

Nechci zapomenout na staré sestry. Mnohé ještě žijí - jako když andělé přebývají mezi lidmi. Občas si s některými pošleme listek, když se vidíme, tisknou mi ruku. Od nich se

Živé Slovo 1/2003

stále učím kresťanskej lásku a věrnosti. Že, že jsem tak špatný žák...

Neustále se mi vrací vzpomínka také na sestru Jarolimovou. Krutě a těžce umírala v plánskej nemocnici, snad i vinou a nedbalosti lékařa a ošetrovajúceho personálu. Prožívala úzkost a nejistotu, ačkoli milovala svého Pána a věřila, že se s ním po smrti setká tváří v tvář. Bála se ale, že bude ještě na obtíž lidem, bála se LDNky a společné místnosti, v nichž bude muset žít s mnoha duševně nemocnými stařenami, jak už to jednou zažila v domově důchodců. Co mě ta milá sestra skrivená revmatismem naučila? **Miľet před otázkami, na něž nejsou odpovědi.** A asi mnohemu dalšímu, co neumím říct.

Generační problém... Co to vlastně je? Prožil jsem mnoho bojů a konfliktů, ale to nikdy nebyly boje generaci. To na sebe pouze narážela tvrdá lidská srdce. Když jsem jednou reagoval na vystoupení bratra Kořinka, že jsem napsal článek do časopisu, v němž jsem s ním polemizoval, to nebyl střet generací, to byla obyčejná lidská pýcha.

Vždy jsem měl kolem sebe i mnoho mladých lidí. A mnozí z nich se ke mně dnes už neznají. I zde se ale vkrádá myšlenka, že se nejdána o postoj nevděčného mládí, jako spíš o to, že odhalili a nesnesli mou tendenci je ovládat a manipulovat.

Generační problém je maska, eupemismus, kryjící sobectví, tvrdost, strach, touhu po moci či komplexy méněcennosti. A taky neochotu bavit se s těmi, kdo by mi mohli naplně říci, že mohu být sice „císář“ (rozuměj: starší), že mi mohou všechni říkat, jak jsou mé nové šaty krásné (jak to máme skvělé učení, praxi, jak jsme bibličtí a nej-), ale ve skutečnosti že jsem nahý. Mladí lidé totiž občas umí říci pravdu naplně a přímo do očí - než za to dostanou pořádné nabito. (A že mladí není záležitosť fyzického věku, to jsem se už zmínil).

tématické články

misia

Bratská misia v Írskej republike

Ján Hudec

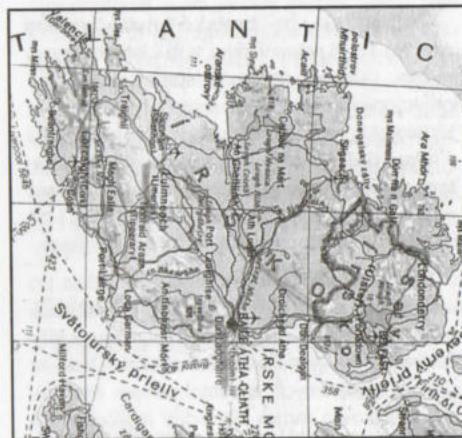
Írska republika sa rozprestiera na väčšine územia írskeho ostrova. Má rozlohu 70,3 tisíc km² a 3,79 miliónov obyvateľov. Úradné reči sú írcina (keltský jazyk) a angličtina. Hlavné mesto je Dublin alebo po írsky Baile Atha Cliath. Je to najkatolíckejsia krajina v západnej Európe. Mohlo to byť aj inak, ale Reformácia tu nenašla odozvu. Anglicko nebolo po stáročia dobrým susedom Írska. Vládlo nad ním od roku 1171 do roku 1921, kedy veľká väčšina krajiny získala samostatnosť. Menšia severná časť, zvaná Ulster a obývaná zväčša protestantmi, zostala súčasťou Spojeného kráľovstva. V rokoch 1827 a 1859 boli v Írsku veľké duchovné prebudenia s hromadným odchodom ľudu z katolíckej cirkvi. Anglikánska cirkev však nemala dobré porozumenie pre prebudených a hľadajúcich írskych katolíkov, ktorí potom zostali v katolíckej cirkvi alebo sa do nej vrátili.

Zaujímavé je, že **bratské hnutie** vzniklo po roku 1825 práve v Írsku, a to v jeho hlavnom meste, Dubline. Ale po odsťahovaní sa jeho priekopníkov sa už nerozvinulo a postupne začalo. Až po veľkom duchovnom prebudení v roku 1859 došlo k jeho rozvoju najmä v Ulsteri, ale i v Dubline, kde v jeho rámci vznikol najväčší nekatolícky zbor v meste (Merion Hall s približne 2500 príslušníkmi a návštěvníkmi).

Bratská misia v Írskej republike začala po roku 1965 v rámci veľkých akcií rozdávania evanjelii, Nových zákonov a Biblii rôznymi biblickými a misijnými spoločenstvami. Dnes tu pôsobia v siedmych mestách osem manželských párov a jeden slobodný misionár. Využívajú rôzne spôsoby misijného pôsobenia a hľadajú cesty k osloveniu nábožných katolíkov i nenáboženských ľudí. Tých je i v tejto kra-

jine, ktorá sa najmä od vstupu do Európskej únie tiež postupne sekularizuje, stále viac.

Časovo prvým spôsobom misie bola **Poštová biblická škola** (PBS), ktorá začala svoju činnosť už v roku 1957. Práca sa veľmi rozvinula po roku 1970, keď boli katolíci svojimi vrchnosťami povzbudení čítať Bibliu. Záujemcom o štúdium Bible boli poštou posielané jednoduché biblické kurzy a oni posielali do centra vyplnené testy na skontrolovanie a vyhodnotenie. V súčasnej dobe je na ostrove 6 takýchto centier (z toho 1 v Belfaste) a PBS má viac ako 4000 študentov. Viac než 70 škôl teraz používajú kurzy PBS, 12 kresťanských skupín ich využívajú pre biblické vyučovanie mladých ľudí a viac ako 300 dobrovoľníkov pomáha vyhodnocovať testy. Študenti sú v kurzoch vedení k Pánovi Ježišovi ako k jedinému Spasiteľovi, k odovzdaniu sa Jemu a k novému životu s Ním a pre Neho. Raz za mesiac sa scházza skupina približne 70 dorastencov k biblickému štúdiu. Na slávnostnom odovzdávaní cien študentom v rôznych verejných budovách sa v minulom roku zúčastnilo viac než 4500 ľudí. PBS tiež organizuje každé leto tábor pre deti, na ktorom býva s vedúcimi viac ako 100 účastníkov, ako aj prázdninové bib-

Írska republika

lické kluby v júli a v auguste najmä pre deti z katolíckych rodín. Mnohé z nich potom začnú študovať biblické kurzy. PBS vedú od roku 1992 manželia *Noel a Liz McMeekinovci*.

V Dubline (*Baile Atha Cliath*) a jeho okoli pracujú od roku 1973 manželia *Sheldonovci* hlavne medzi mládežou a zároveň spolupracujú s malým bratským zborom v juhovýchodnej časti veľkomesta, ktoré má viac než 1 milión obyvateľov.. Práca s deťmi a mládežou sa uskutočňovala prostredníctvom klubov, čajových večerov a iných podujatí. Cez deti aj rozdávaním letákow a videokaziet s filmami o Pánovi Ježišovi a skutočnom kresťanstve boli osloveni obyvatelia asi 1500 domov v širšom okolí zboru. Sestra *Rosemary* pracuje medzi ženami a obetavo navštievuje nádzerných, čo potrebujú pomoc. Brat *Colin* od roku 1999 pracuje s programom *Biblický výskumník* v dublinských školách. Teraz má otvorené dvere do 24 základných škôl, na ktorých v rámci tohto programu viedie biblické vyučovanie z Nového i Starého zákona.

V sidelnom meste grófstva zvanom anglicky *Limerick* (*Luimneach*), v jeho širšom okolí, v Dubline i na iných miestach najmä počas svätkov a slávností pracujú manželia *David a Kay Stevensonovi*. David zvestuje evanjelium popri klasickom kázani aj používaním sketchboardu - tabule, na ktorej graficky farebne znázorňuje základné skutočnosti z toho, o čom hovori. Tento spôsob sa veľmi osvedčil najmä tam, kde je zhromaždených mnoho ľudí v ich voľnom čase, v kúpeľných a rekreačných strediskach a v nedeľu popoludní v mestách. Z Limericku sa zvest evanjelia rozšírila do ďalších 7 miest, v ktorých vznikli malé bratské zby.

Na juhozápade krajiny v malom meste **Enniscorthy** pôsobia od roku 1997 manželia *John a Linda Stanfieldovci*. Začali rozdávaním veľkého množstva evanjelizačných kalendárov, pokračovali traktátom povzbudzujúcim k čítaniu Bible, rozdávali kresťanskú literatúru na športových a iných masových podujatiach. Po nadviazaní prvých kontaktov študovali Bibiu

Letný tábor Poštovej biblickej školy.

s jedným manželským párom, neskôr s dvoma ženami, potom s malou skupinkou troch a viačierých ľudí. V roku 1999 sa k nim pripojil ďalší manželský pár, *Andrew a Lorna Burtovcí*. Ti nadviazali prvé spojenia s ľudmi cez požičiavanie videa s filmom „Ježiš“ a potom rozdávaním kresťanskej literatúry. Linda a Lorna pracovali evanjelizačne medzi ženami. V tomto roku začali oba páry spoločne detskú prácu na jednom sídlisku, ktorá teraz zahrnuje 3 malé detské kluby podľa vekových skupín. V roku 2001 sa k nim pripojil *Stephen Blunt*, ktorý začal prácu s deťmi v inej časti mesta. Do troch klubov tu prichádzalo každý týždeň okolo 100 detí. Cez ne prišli misionári do spojenia i s niektorými rodičmi. Pokračujú ďalej i v rozdávaní literatúry i keď je odozva veľmi slabá (6 odpovedí na 5000 výtlačkov). Pokračujú i v rozdávaní videa s filmom „Ježiš“. Napriek tejto usilovnej práci je u katolíckeho obyvateľstva veľké zdráhanie prisť do zhromaždenia. Preto sa dosiaľ nepodarilo založiť v Enniscorthy bratský zbor a samotní misionári navštěvujú v nedelu zhromaždenie v sidelnom meste Wexforde, vzdialenosť asi 23 km.

Aj tento veľmi stručný prehľad o súčasnej bratskej misii v Írskej republike poskytuje obraz o tom, aká rozmanitá a intenzívna, namáhavá a sebaobetavá je práca misionárov i v „kres-

fanských“ krajinách v súčasnej dobe. Aj o tom ako pomaly sa najmä v začiatkoch rozvíja a prináša viditeľné ovocie až po mnohých rokoch alebo po desaťročiach. Podľa rozlohy a počtu obyvateľstva i jeho katolíckeho charakteru sa tejto krajine podobá Slovensko. Preto práca tejto bratskej misie môže byť prameňom poučenia i povzbudenia osobitne pre slovenských čitateľov. Ale viaceré prvky z nej môžu byť podnetné i pre čitateľov v Českej republike.

Wycliffova misie

Jarek Andrýsek

Proč zrovna Wycliffova misie

Jako student Biblické školy jsem měl možnost seznámit se s programem a cíli různých misijních společností. Ať už je jejich zaměření jakékoliv, vždy narazi na samé jádro misijní práce a tím je vytvoření překladu Bible, bez kterého se neobejdou. Proto jsem také přijal nabídku stát se členem výboru českého sdružení „Wycliffovi překladatelé Bible“, abych pomohl napříjat Boží pověření – zvéstovat evangelium všem národům. To je také hlavní vize Wycliffových překladatelů Bible – nechat zaznít poselství Pisem každému národu v jeho vlastním jazyce. Proto bych chtěl využít i této

příležitosti, abych vás s Wycliffovou misií seznámil.

Svět se přibližuje ke dni svého vykoupení

Celosvětová populace se odhaduje na něco více než 6,2 miliardy obyvatel. Každý rok přibude na světě asi 80 milionů lidí. S tímto číslem rostou i počty těch, kteří se narodili znovu – jsou „duchovním přírůstkem lidské populace“. V Africe přibývá denně 16 tisíc nových křesťanů, v Číně až 23 000 tisíc. Nevím, na kolik jsou tato čísla při srovnání s celosvětovou populací povzbudivá či nikoliv. Ukazuje to však, že svět, který Bůh tak milovat, že za něj dal svého jediného Syna (J 3,16), je neustále v pohybu a proces jeho záchrany pokračuje. Misijní pověření církve: „*Jděte ke všem národům (tá ethné)...*“ (Mt 28,19) stále trvá.

Jedna Boží řeč, avšak mnoho národů a jazyků

Hlavní rozlišovací znak jednotlivých národů je zřejmý ze srovnání dnešní doby s dobou na počátku, o které si čteme: „*Celá země byla jednotná v řeči i činech*“ (Gn 11,1). Národy se liší především svým jazykem a svým jednáním (zvyky)! Zmarní jazyků a rozprášení lidí po celé zemi bylo Božím soudem, jehož důsledky trvají dodnes. Jazyk a kultura zůstávají dnes také hlavní bariérou porozumění národů. V současné době je evidováno **asi 6.800 různých jazyků**, a to je pro misijní práci pořádné sousto. Proniknout ke všem témtě skupinám lidí, získat učedníky a učit je, aby zachovávali všechny Ježíšovy příkazy, to je pro dnešní církve velmi těžký úkol. Vždyť

- celá Bible je přeložena jen do 392 jazyků,
- Nový zákon jen do 1012 jazyků,
- s překladem se začalo u dalších 1500 jazyků a
- do 883 jazyků je přeložena alespoň jedna nebo několik biblických knih.

To všechno je sice velký kus práce vykou-

pený mnoha tisíci lidských životů, ale v porovnání s dalšími více než **třemi tisíci jazyků**, které zůstávají bez překladu je to stále neuspokojivý stav. Není důvod si myslit, že to podstatné je už uděláno.

Stručný popis současného stavu

Práci na překladech Bible se nejvíce věnuje mezinárodní misijní organizace **Wycliffovi překladatelé Bible (Wycliffe Bible Translators)**. Od vzniku Wycliffovy misie v roce 1934 byl Nový zákon přeložen asi do 400 jazyků. V současné době pracuje WTB na 1.100 překladech a ostatní organizace na dalších 400, to vše ve spolupráci s různými biblickými společnostmi. Mezi jazykovými skupinami lidí bez překladu Bible jsou národy o velikosti od několika tisíc až do několika miliónů obyvatel. Asi 300 milionů lidí je pořád ještě bez přístupu k základním biblickým informacím o Spasiteli ve svém jazyce. Kde se tyto jazykové skupiny bez Bible nacházejí?

- Vice než **700** skupin se nachází ve vnitrozemí **Ásie**. Jen na severu Indie je jich více než 100. Pro hodně národů na jihu Indie už byla Bible přeložena, jsou tam dokonce i překladatelé, ale ti nejsou ochotni opustit teplé klima na jihu země a vyměnit je za drsné počasí na severu, pod Himalájemi. Wycliffovi překladatelé Bible doufají, že pro tento úkol získají někoho ze severních národů, např. Rusy. Indie má s Ruskem tradičně dobré vztahy. První překladatelka z Ruska už tam působí.
- Dalším velkým prostorem, kam by se měla upřít pozornost církvi, které chtějí naplnit velké misijní pověření, je **Afrika**. I tady se nachází více než **700** jazykových skupin bez svědectví Písmá. Mezi nimi jsou i takové země jako Kamerun nebo Nigérie.

- Poslední velký prostor, který volá po překladech Bible, je v **Oceánií**. Patří sem např. Indonésie a Papua-Nová Guinea. V Indo-pacifickém souostroví bychom mohli napočítat až 1.000 jazykových skupin, které na svůj překlad Bible teprve čekají.

Příznivý vývoj v nové éře misie

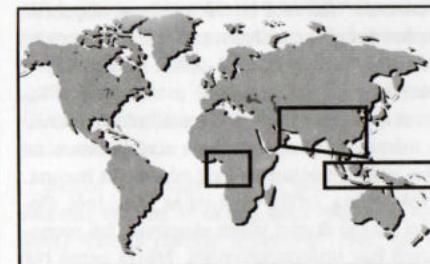
Za posledních 200 let roste počet překladů ve srovnání s předchozími staletími velmi příznivě. S příchodem Williama Careye začala nová éra misie. Brožura tohoto „otce misie mezi pohany“, nazvaná „Rozvažování nad povinnostmi křesťanů“, způsobila revoluci v pojímání misijní práce. Jemu samému se podařilo vydat Bibli v šesti jazycích, Nový zákon ve třiceti jazycích a zamýšlel jich vydat ještě více. Sestavil mnoho slovníků a gramatik. Zanechal za sebou nepředstavitelnou práci, která jen když předznamenala směr další misijní práce. V době působení Williama Careye, kolem roku 1800 byla celá Bible k dispozici jen v 64 jazycích. V roce 1900 jich bylo už **454** a dnes máme Bibli již ve 2.287 jazycích. Krivka roste geometrickou řadou.

Naděje na záchranu pěti ztracených generací

Jak dlouho však bude trvat než budou Božím slovem zasaženy všechny národy? Při současném tempu nejdříve za 150 let. To představuje 5 generací, které musí vymřít, než se jim dostane přepychu, čist Bibli ve vlastním jazyce. Existují i jazykové skupiny, které přímo žádají o překlad. Čekají na to, až se najdou lidé ochotní jít a sbory ochotné je v jejich těžké práci podporovat. Wycliffovi překladatelé si tedy vytáhli nový cíl: „Začít s překladem do každé jazykové skupiny do roku 2025.“ Při tom je třeba si uvědomit, že poslání „*Jděte ke všem národům*“ nebylo svěřeno misijním společnostem, ale především církvi, jejím mistním sborům.

Nesprávně chápané výroky Pána církve

Jedním z důvodů, proč církve ještě nepřinesla evangelium všem národům, je i nepochopení některých výroků Pána Ježíše. Například Jeho poslední slova před nanebevzetím zapsaná ve Sk 1,8 zněla takto: „... ale dostanete sílu Ducha svatého, který na vás sestoupí,

Tři hlavní oblasti světa s největší potřebou překladu Písma svatého:
Indo-Pacifické souostroví: 1000
Vnitrozemí Asie: 700
Centrální Afrika a Nigérie: 700

a budete mi svědky v Jeruzalémě a v celém Judsku a Samaři a až na sám konec země (Sk 1,8).

Většina moderních překladů však dává přednost libozvučnosti před doslovním zněním, které v tomto případě sděluje důležitou myšlenku. Na čtenáře Bible sice série spojek „a“ nepůsobí dobrým dojem, jakoby překladatel neměl dost invence, aby spojky prostřídal či nahradil, ale řetězení spojek mělo ve starověkých jazycích svůj význam. Této syntaktické stylizaci se říká **polysyndeton**, tj. spojení koordinovaných výrazů pomocí spojek, které zdůrazňuje stejnou důležitost všech spojovaných částí. Jinými slovy, když mne manželka pošle na nákup s tím, že mám kupit chleba a máslo a mrkev a citrony a minerálky, pak má pro ni všechno zboží stejnou důležitost. Na nic bych neměl zapomenout. Německý Elberfeldský překlad se tuto myšlenku snaží ještě podtrhnout a překládá takto:

„a budete mi svědky, jak v Jeruzalémě, tak i v celém Judsku a Samaři a až na konec země.“ Řeší tak nejenom libozvučnost, ale vystihuje i původní Lukášův záměr: **zdůraznit stejnou důležitost všech spojovaných výrazů**. Když ve svém evangeliu piše např. : „Vydí rychle na náměstí a do ulic města a přived' sem chudé a zmrzačené a slepé

a chromé" (Lk 14,21), tak nechce, aby som napäť začali u chudých, pak u zmrzačených, následne u slepých a až úplne nakoniec, pokud nám na to zbudou sily, u chromých. Preto si množí o misii vytvoriť zvláštnu predstavu, že máme začať napäť doma a až budeme se všim hotovi, tak teprve vyjít někom za humna. Výroky Pána Ježiše však mluví jinou rečí. Pozvání se má dostať všem skupinám lidí rovnocenně bez upřednostňování. Nikdo nemá byt vynechaný, nikoho nemáme odsouvat na pozděj!

Apoštolé to pochopili a naplnili

Výrok ze Sk 1,8: „**Jak v Jeruzalémě, tak i v Judsku a na konci světa**“ byl určen skupině lidí, ne jednotlivci. Když k nim Pán Ježiš mluvil, pak nic nestalo v cestě, aby jeden zůstal v Jeruzalémě, druhý odešel do Judska, třetí působil v Samaři a další až na samém konci světa. My přemýšlime příliš individualisticky a pak dospějeme k závěru, že když jsem v Bratislavě, tak nemohu být zároveň v Africe. Ale cirkev je tělem různých údů, které plní různé funkce. A přestože bylo v Palestině mezi Židy spousta práce, poslal Bůh učedníky do celého světa. To, že učedníci výroku svého Pána porozuměli správně, dokazují také informace, které se nám o jejich dalším působení v různé formě dochovaly. Podle nich působil Jakub, bratr Páně, v Jeruzalémě, Petr v Rímě, Jan v Efuzu, Jakub bratr Jana ve Španělsku, Marek v Egyptě, Tomáš v Indii, Šimon Zélota v Persii, Filip ve Frýgii, Ondřej se vydal na sever a Bartoloměj na východ.

Třetí cesta místo falešných alternativ

Bible nás učí, aby som nepřemýšleli ve falešných alternatívach. Někdy ve shromáždění slyšíme slova: „Buď já nebo on!“ a nepřipouštíme si třetí možnost: „Skrze smíření oba dva“. Myslíme si: „Napäť budeme pracovať doma a pak někdy v budoucnu v zahraničí.“ Není tu snad i třetí možnost: „Pracovať doma a podporovať misii v zahraničí“. Dlouhou dobu jsme

neměli z čeho vybírat – nyní se lekáme obruské nabídky možnosti. Chci jenom říct, že **alternativa - misie doma nebo misie v zahraničí je špatně postavená alternativa**. Oboje je v Božích očích stejně důležité. Ani učedníci nezačali s misií napäť ve svém domově. Oni přece byli z Galileje, a v Galileji slyšeli: „*Jděte ke všem národům*“, aby pak v Jeruzalémě čekali na vystrojení Duchem svatým. Pracovali v Judsku a ne doma. Pracovali v Evropě a ne v Galileji! Misie není volba z nabídky, není jednou z alternativ, kterou si smíme dle libosti vybrat.

Misie v jiných kulturách je neoddělitelnou součástí poslání církve, je plněním Božího příkazu.

Když budeme poslušní, pak se můžeme stát vykonavateli Božích plánů. Boží vize se naplní zcela jistě a bude trvat celou věčnost. Zato naše lidské vize získají trvalou hodnotu jen tehdy, splynou-li s témi Božími.

Vize, která se splní a bude trvat věčně

Bůh dal apoštolu Janovi nahlédnout do budoucna. Jan uviděl, „co se má stát potom.“ Před Bohem bude stát velký zástup lidí ze všech ras, kmenů, národů a jazyků. A všichni budou Bohu děkovat. On k sobě povolá lidí ze všech téměř sedmi tisíc jazykových skupin. Možná budou všichni mluvit svými jazyky s tím rozdílem, že jim budeme rozumět. Ve Zjevení 21,3 je napsáno: „**Bůh bude přebývat mezi nimi a oni budou jeho národy (laol)**“. To množné číslo naznačuje, že se bude jednat o národy, které se vyznačují svou kulturou a svými zvyky. Bůh miluje rozmanitost a já věřím, že nebe bude ještě rozmanitější, než naše krásná planeta. A z toho všechno bude stoupat sláva směrem k Božímu trůnu. Připojme se?

úvahy

Evanjelium – zvesť o sláve

Ján Kučera

V poslednej, 66. kapitole proroka Izaiáša v 19. verši čítame: *pošlem z nich utečencov k národom na daleké ostrov, ktoré nepočuli o mojom mene a nevideli moju slávu. Oni rozhlásia moju slávu medzi národmi*“. Radostná zvesť je teda aj zvesť o Božej sláve.

Ked' sa Pán Ježiš lúčil so svojimi učeníkmi na Olivovej hore pri Jeruzaleme, okrem iného im prikázal, aby niesli jeho evanjelium do celého sveta. Celý svet sa má dozvedieť o jeho živote, utrpení, zástupnej smrti na križi, ale aj o slávnom vzkriesení, o jeho druhom prichode na túto zem najprv pre Cirkev a potom v sláve. Evanjelium je naozaj zvesť o Božej sláve.

Na tejto zemi je mnoho slávnych umelcov, vedcov, športovcov či akýchkolvek iných ľudí. Všetci skôr, ako sa stali slávnymi, museli sa obrazne povedané k vavrínovým vencom doslova prepotiť. Museli mnoho pretrpief a trápiť sa. Nedá sa to však porovnávať s našim Pánom, ktorý predovšetkým prišiel na tento svet osláviť svojho nebeského Otca. **Oslávil ho predovšetkým pokorou s poslušnosťou.** Tak sme to spievali aj v jednej kresťanskej piesni: „*Nezabúdaj, že Syn Boží k blahu bližných v svete žil. Pokorou a poslušnosťou svojho Otca oslávil*“. Mnohí z nás by chceli byť slavní, no pokiaľ možno bez utrpenia a tvrdzej práce. Možno sa to aj tu a tam komusí podarí – stane sa slávnym doslova zvečera na ráno, ale sú to iba malé výnimky a tá sláva obyčajne netrvá dlho. Jedno ľudové príslovie hovorí: „*Sveteská sláva, poľná tráva*“. Vieme, čo sa tým myslí. Zaťúka vietor, zasneží, zapiecie slnko – a sláva trávy je razom prečo. O mnohých akože slávnych ľudoch sa podchvíľou z masmédii dozvieme, že už nie sú medzi nami. Pováčsine tragicky zahynuli. Také bývajú osudy svetskej

slávy. Sláva nášho Boha a nášho Spasiteľa, Pána Ježiše Krista pretrváva veky vekúce. Aj pokiaľ ide o slávu, o našom Pánovi platí – Ježiš Kristus ten istý včera, dnes i na veky. O sláve tohto Spasiteľa sveta je aj naša zvesť, naše evanjelium.

Mnohí sa pýtajú – je to vôbec technicky možné, aby sa o Božej sláve dopočul celý svet? Všetky národy a ostrovy? Nuž, ak by sme počítali iba s fyzickou účasťou misionárov, asi sotva. Pán Boh má však k dispozícii rozhlas i televíznu. Už len kresťanský rozhlas Trans World Radio vysiela pre viac ako 150 krajín, má k dispozícii niekoľko veľmi silných vysielačov aj na ostrovoch, akým je napríklad ostrov Guam aj inde. Zvesť evanjelia sa vysiela z vysielača v Monte Carlo, odkiaľ kedysi vysielał Hitler svoje fašistické zvesti a tiež z Tirany, odkiaľ zneli do celého sveta zvesti ateistické. Taký slávny je nás Boh!

Už prví kresťania vyrývali do stien katakomb v Ríme heslá – Per passionem ad Gloriam – Cez utrpenie do slávy! Študenti majú heslo – Per paestre ad Astra – Cez trnie ku hviezdam. **Utrpenie a sláva to všetko spolu veľmi súvisí.** Ak odmietame to prvé, nemôžeme mať účasť ani na tom druhom. Sú aj zvesti o prosperite – akože budeš sa mať dobre, samé úspechy, žiadne choroby, žiadne nemocnice, samá sláva, no vieme, že v živote kresťana to tak nie je. Pán Ježiš jasne odkázal svojim a teda i nám na začiatku tretieho tisícročia: – „*Kto ma chce nasledovať, nech zaprie sám seba a vezme svoj križ ...*“ Len to je cesta do slávy a slobody Božích detí.

Dnes ešte kresťania žiadnu slávu na tomto svete neženú. Verní nasledovníci Pána Ježiše Krista to majú naozaj fažké. Samé boje a strádania. Je to však slávne dielo evanjelia. Je z toho oslávený Otec v nebi, je z toho akási už dnes tichá sláva jeho zvestovateľov. One-dlh však prídu naše dni slávy po boku slávneho Vífaza z Golgoty.

V inej piesni spievame: „*Ti len, čo trpeli, budú tam tróniť, tých len, čo trpeli, čaká tam*

jas ..." A v ďalšej: „Ó, aká sláva nás očakáva doma tam, doma tam, kde slyz zotrie a ver- ných zvita nás Pán Ježiš sám ...!“ Evanjelium - to je aj dnes zvesť o Božej sláve. Je našou slávnou úlohou túto zvesť niesť v šíru diaľ a potom zastaf po boku nášho osláveného Pána a prežívať Jeho slávu po celú večnosť.

Naivný darca?**Marián Možucha**

Čo vás napadne ako prvé, keď sa povie darcovstvo? Asi darcovstvo krví, možno inzerát typu „kto podaruje...“, a možno vám nepride na um nič. Dnes si ľudia radšej všetko nechajú pre seba, **nechcú sa s niekým deliť**.

„Daruj krv, zachraniš život!“. Určite, v kri- zových stavoch, napríklad po autohaváriach, môže prispieť k záchrane iného človeka. Krv je niečo nenahraditeľné a vzhľadom k akútnejmu nedostatku krví v našich nemocničiach, by mal každý aspoň raz ísf darovať krv. Krv treba, no nemocnice **paradoxne odmietajú darcov** - nie sú peniaze na jej spracovanie.

Po r. 1989 ľudia posielali štátstvo, lieky a po- traviny do Rumunska, Ukrajiny, Bosny, Srbska, Čečenska, Kosova. Nešťastie druhých ľudí, vzdialených len niekoľko stoviek kilometrov, málokoho nechalo chladným. Ale kamióny s humanitnou pomocou prechádzali aj cez vojnové územia a vojací ich často vyrabovali. Na miesto určenia sa dostalo len torzo. V niektorých krajinách **humanitnú pomoc zase roz- kradla štátna správa**.

A čo takí bezdomovci? Vyhodení z vlastného bytu vďaka „šikovnej“ realitnej kancelárii alebo chronicki neplatiči - kto to vedel rozoznať? Okolojdúci sa zľutovali a dávali im pári drobných, aby mohli ako-ak tak prežiť. Rástol však aj počet vy- počítavcov, ktorí takto zarábali veľké peniaze. Dnes už ľudia **pre istotu neveria nikomu**, nechcú podporovať ešte bohatšieho ako sú oni.

Táto tendencia neobišla ani charitu. Jedna veľmi známa slovenská nadácia získala pred párom rokmi okolo 40 miliónov korún. Mali ísf

pre detské domovy. Mali. Peniaze boli (možno s dobrým úmyslom) investované a investičie sa rozplynuli. Žiaľ. Práve vďaka takýmto aféram dnes ľudia nedôverujú.

Ľudia radšej berú ako dávajú

- najmä ak ich to nič nestoji. Keď sa v Bratislave otváral Obchodný park Avion. V predajni IKEA si ľudia kradli z košíkov tovar, ktorý bol „na akcii“. Na pári hodín museli dokonca za- vrieť obchod, lebo medzi zákazníkmi nastala bitka o ten najviac zlacnený tovar. Lenže ak ide o duchovné záležitosti, nikto sa netrhná. A **ponuka** zverejnená v evanjeliu je **oveľa výhodnejšia** ako nejaké akciové ceny pozemského obchodu.

Každý človek je zadĺžený až po uši

Ale - existuje oznam, kde sa niekto ponúkol, že zaplatí všetky naše dlyhy za nás. Pravdepodobne aj ty si ho čítať, priateľ môj. Len si nevedel, že tá ponuka platí aj pre teba. Alebo bola na vne tá neochota uveriť, že by sa našiel taký **naivný darca?**

V tom ozname je napísané približne toto: „*Prišiel som, aby som vzal všetky Tvoje previnenia, aby som zmazal všetky Tvoje zločiny, priestupky, pády, aby som vytrel z dlžobnej knihy všetko, čo si mal dať a nedal si - svojim rodičom, blízkym, priateľom, známym, svojej manželke/manželovi, svojim deťom, všetko, čoho si sa dopustil voči svojmu svedomiu. Viem, že to nikdy nemôžeš splatiť z vlastných zdrojov a viem, že úroky z Tvojich dlhov rastú rýchlejšie ako ich vladzē spĺňať. Ja to dokážem. Ver mi. Príď za mnou, a dones so sebou všetky svoje dlžobné úpisys, ja ich vyrovnám. Neboj sa, mám dosť pre Teba i pre všetkých ostatných.*“ Ježiš Kristus.

Ježiš Kristus vzal nás dlžobný úpis a vyniesol ho na kríž. To sa piše v Biblia. To som si mohol vierou prívlastníť. Ak chceš zakúsiť takúto skúsenosť, urob to isté čo ja. Chod' za Nim. Popros ho, aby vzal všetky Tvoje hriechy, Tvoje dlhy. On to urobí. **Je lepšie skúsiť to, ako**

ostávať v neistote, ako sa to so mnou celé skončí. Jeho ponuka je totiž časovo obmedzená.

Priatelia, čitate posledné riadky tohto článku. Čas, ktorý vyhradil Pán Ježiš Kristus pre svoju ponuku, však zatiaľ trvá. Ak máte akékoľvek otázky na znenie Jeho výhodnej ponuky, adresujte ich človeku, ktorý vám tento časopis požičal. Môžete napiisať aj do našej redakcie alebo sa obráťte na najbližšieho kresťana vo vašom okoli. Keď to urobíte, určite nebudeť ľutovať.

**aktuálni
názor****Nebezpečie posledných dní****Ján Ostrolucký**

Biblia prorocky varuje, že „*aj medzi vami budú falošní učitelia, ktorí vnesú skazonosné sekúrstvo. Keďže však zaprá aj samého Pána, ktorý ich vykúpil, uvalia na seba rýchlu skazu. A mnohí budú nasledovať ich výstrednosti a potupia cestu pravdy. Z chamevosti sa budú usilovať vykoristovať vás falošnými rečami, ale ich odsúdenie nemešká a ich za- tratenie nespí*“ (2Pt 2,1-3).

„*Ale či Syn človeka nájde vieri na zemi, ked' príde?*“ (L 18,8).

Spoločnosť stále rýchlejším tempom vyjadruje súhlas s praktikami, nad ktorými sa ešte pred niekoľkými desaťročiami ľudia mračili a ktoré boli dokonca ilegálne. Celá **spoločnosť je stále viacej protikresťanská**. Môžeme pozorovať, ako sa šíri homosexualita, vzrást počet interupcií, neochota podriadať sa autoritám, nechuf k práci, pozorujeme rozvraty manželstva, výstrednosti v obliekaní, šírenie pornografie a ďalšie spoločensky negatívne javy.

Strata viery - strata vplyvu

Vplyv kresťanstva na spoločnosť sa stále zmenšuje. Takúto zmenu musela vyvolať niejaká podstatná príčina. Prečo mali kresťania v minulosti zásadný vplyv ako na spoločenské zvyky tak aj na zákonné nariadenia, a dnes na názory kresťanov skoro nikto nedbá? Toto zásadnou príčinou je **strata viery v Bohu**. Potom ľudia hľadajú odpoved' na podstatu spoločnosti, v ktorej žijú, inde. Pod vplyvom evolučnej teórie a tiež liberálnej teológie ľudia veria, že existuje prirodzené vysvetlenie všetkých javov vo vesmire, a tak neveria v existenciu Boha, Stvoriteľa všetkého. A keď Boh (pre nich) neexistuje, potom nie je treba dodržiavať ani Jeho prikázania, ktoré kedysi vydal Mojžišovi a z ktorých bolo odvodené mnoho zákonov morálky v jednotlivých štátach. Dnes si ľudia osvojujú novú morálku, ktorá hovorí: „Keď sa ti to ľubi, potom urob čokoľvek, len sa nedostaň do konfliktu so zákonmi.“

Bezúčelný vesmír?

Ak neexistuje živý Boh, Stvoriteľ všetkého vidiťteľného aj neviditeľného, aký je potom zmysel života? Potom nad nami nie je nikto, komu by sme sa jedného dňa zodpovedali zo svojich činov. Stratia sa aj všetky absolútne hodnoty, zmizne rešpekt k právu a základným princípm a človek je zmietaný v bezúčelnom vesmíre, vedený iba svojimi nestálymi väšnami a aktuálnou situáciou.

Tolerancia

Keď ľudia zo svojho svedomia odstránili Boha, pustili sa do reorganizácie právnych norm založených na kresťanských hodnotách. Nový „svetový názor“ hovorí: »Neakceptujeme kresťanský spôsob života, ktorý usmerňuje pohľad na svet a na život podľa biblických principov ako na jedinú možnosť; musíme tolerovať všetky náboženské vyznania a všetky spôsoby života.« Táto „tolerancia“ však znamená **netoleranciu k posolstvu Biblie pre prítomnosť i život po smrti**. Duch tejto „tolerancie“ však

preniká ďalej i medzi samotných kresťanov, keď sa majú tolerovať všetky pohľady na Bibiu, aj ten, že Bibiu nemôžeme prijímať doslovne.

Viera v evolučný vývoj

Mnohí kresťania veria, že Boh použil pri stvorení evolúciu, lebo sa domnievajú, že ide o vedecky dokázanú skutočnosť. Je však to pravda? Do minulosti prístup nemáme, môžeme skúmať len súčasnosť. Všetky fosilie, všetky žijúce živočichy a rastliny, naša planéta, vesmír – to všetko existuje v súčasnosti. Nemôžeme priamo skúmať minulosť použitím vedeckých metód, lebo všetky dôkazy, ktoré máme k dispozícii, pochádzajú zo súčasnosti. Vedecké metódy sú závislé na viacnásobnom zopakovani dej a jeho opakovom sledovaní. Tvrdenie o evolúcii vzišlo z názoru ľudí, ktorí pri stvorení neboli a ktorí veria, že nie Biblia, ale oni majú pravdu. Pretože vedci neustále objavujú nové veci, menia i svoje teórie. Veriaci ľudia nezakladajú svoju vieru vo stvorení na „vedeckých dôkazoch“, ale na poslstve Biblie, ktorá sama o sebe tvrdí, že je Slovom toho Jediného, ktorý pri stvorení bol, ktorý všetko vie, a ktorý nám hovorí, čo sa stalo.

Ide teda o to, či **veríme slovám Boha alebo slovám omylného človeka** (bez ohľadu na jeho kvalifikáciu), ktorý pri stvorení neboli. V každom prípade nejde o spor medzi náboženstvom a vedou, ale v oboch prípadoch ide o vieru. Je to spor medzi vierou Bohu a jeho Slovu a vierou v človeka a jeho „vedecké“ názory.

Predpoklad

Ľudia, ktorí neveria v Božiu existenciu, pristupujú k otázke stvorenia a vývoja predpokladate. Pripúšťajú azda možnosť, že Boh tvorí? Pre takého vedca, keď sa divia na skameneliny (fosilie) a svet okolo seba, by nijaký dôkaz, na ktorý by prišiel, nehovoril o stvorení. Nájdené dôkazy by nemali z jeho hľadiska nič spoločné

s biblickými udalosťami, ako bola napríklad potopa sveta. Aj keby vedci potvrdili, že objekt, ktorý sa našiel vo východnom Turecku, je lod, ktorá má rozmeru uvedené v 1. knihe Mojžišovej, nikdy by nepripustili, že nejaká potopa sveta za Noacha bola. Len čo by to totiž urobili, popreli by svoj ateistický pohľad na svet.

Biblia v 1. kapitole Listu Rimanom hovorí, že dôkazy o stvorení Bohom sú všade okolo nás, preto sa človek nemôže vyhovárať: „Lebo jeho neviditeľná skutočnosť, jeho večná moc a božskosť sa od stvorenia sveta uvažovaním poznaťa zo stvorených vecí. A tak nemajú ospravedlnenia“ (1,20). Aby si človek uvedomil skutočnosť stvorenia, nemusí vidieť Boha. Ved' napríklad keď nevidime architekta a staviteľa domu, to ešte neznamená, že za vznikom domu neboli inteligentní človek. Prečo teda ľudia neveria, že Boh je Stvoriteľom? Apoštol Peter hovorí, že v posledných dňoch ľudia úmyselne nebudú chcieť vedieť, že Boh, ak aj stvoril svet, by zasahol do neho. „Vedzte predovšetkým, že v posledných dňoch prídu posmievaci, zvedení vlastnými žiadostami, s výsmehom vravia: Čože je so slávom o jeho príchode? Ved' odkedy pomreli otcovia, všetko ostáva tak od počiatku stvorenia! Je im totiž skryté, lebo tak chcú, že nebesá boli oddávna, aj zem, ktorá na slovo Božie povstala z vody a skrze vodu, že pre nich zahynul niekdajší svet, zatopený vodou“ (2Pt 3,3-6). Ľudia sú predpojati voči biblickej zvesti a preto neveria! Ale človek, ktorý verí, že Boh o sebe v Biblia zjavil pravdu, nebude o otázke Božieho stvorenia a udržovania všetkého pochybovať.

Absolútnej autorita Biblie

Biblia hovorí, že Boh všetko vie, je vševedúci. Ak si teda chceme o niečom urobiť správny názor, jediným istým spôsobom ako začať, je obrátiť sa k slovu Toho, ktorý má absolútne poznanie. **Ako kresťania musíme začať celé svoje premýšľanie vo všetkých oblastiach na Biblie.** Musíme začať v Božom slove a nie v slove obmedzeného a omylného

človeka. To, čo hovoria ľudia, musíme posudzovať podľa Božieho slova. Keby sme nemali slovo Toho, ktorý vie všetko, ktorý má absolútnu pravdu, potom by sme nemali vobec nič. Nemohli by sme si byť ničím isti.

Kresťan sa nemusí nikdy báť opriev sa o Božie slovo a uznávať jeho plnú autoritu, ako to robil aj sám Pán Ježiš. Naša viera v Biblio ako v Božie slovo, ktoré má absolútну autoritu, sa upevňuje pôsobením Ducha Svätého. Človek, ktorý nie je znovuzrodený a nemá Ducha Svätého, bude mať zrejme problémy takto veriť Biblia. Ak Biblia nemôžeme veriť, ak je predmetom neustálej zmeny jej výkladu, založenej na tom, čomu verí človek na základe 'vedeckých objavov', potom nemáme nijakú absolútну autoritu. Potom nemáme ani slovo Toho, ktorý všetko vie, a to znamená, že nemáme základ vobec pre nič. Bez pôsobenia Ducha Svätého nemôže existovať nijaké skutočne pravdivé poznanie!

Liberálna teológia

Niekto teológovia učia, že určité udalosti popisované v Biblia sú iba symbolické a nie historické. Podľa čoho to môžu posúdiť? Na základe vedeckých poznatkov? Iste nie! Ak niektorá udalosť z Biblie jednoducho odporejú ľudskému uvažovaniu, potom sa vraj v skutočnosti nestala. V prvých jedenástich kapitolách knihy Genesis nie sú podľa liberálnej teológie historické udalosti. Jonáš nie je historickou osobou, existoval iba v epope (tak je to v poznámkach niektorých vydani českého ekumenického prekladu). Liberálna teológia pochybuje o zázrakoch. Niektoré z nich – ako prechod Červeného mora, horiaci ker alebo veľkú rybu v Knihe Jonáša – sa snaží vysvetliť pomocou prirodných zákonov. A o iných – ako napríklad o zázrakoch Eliáša a Elizea – hovorí, že boli iba vymyslené pisateľmi Biblie. Podľa liberálnych teológov si Pán Ježiš nemyslel, že tie udalosti sa skutočne stali. A On sa na ne pritom odvolával. Na čo asi myslel Pán Ježiš, alebo o čom premýšľali apoštolovia, keď pišali o celosvetovej potope, o prechode Čer-

veným morom atď. A o čom všetkom čítame v 11. kapitole Listu Židom! Mýlili sa tito písatelia? Tvrdenie liberálnych teológov ide ešte ďalej. Evanjelisti vraj zaznamenali slová Pána Ježiša, ktoré nepovedal. Pán Ježiš nebol prorokom, to iba ľudia ho za proroka považovali. Podľa nich zrejme Starý zákon vykladal len tak, ako iní učitelia. Pán Ježiš vraj neprekračoval prírodné zákony, preto zázraky vlastne nekonal. Spochybňuje sa jeho počatie z panny, zmŕtvychvstanie atď. **Hovoria, že u väčšiny obsahu Písma nie je dôležité to, čo hovorí, ale aký je teologickej význam, ktorý z toho vyplýva.** Ale to, kde má byť Pismo chápane symbolicky alebo metaforicky, vyplýva predsa z kontextu, alebo nám to Biblia priamo hovorí. Pýtajme sa vzdy, podľa čoho teda tito teológovia určia, čo je iba teologickej obraz? Na akom základe rozhodujú, čo je historická skutočnosť? Ako si môžu byť isti, že ich prístup k Pismu je správny? A odkiaľ majú autoritu k takému prístupu k Pismu?

Čo je správne a čo zlé

Veriaci ľudia majú štandardy toho, čo je správne a čo zlé, pretože prijímajú autoritu Písma. Veria Bohu ako Stvoriteľovi a Pánovi, ktorý má právo určiť pravidlá pre nás život. A tak to, čo je dobré a čo zlé, nie je už vecou nejakého názoru, ale musí to byť v súlade s principmi vyjadrenými v Božom slove.

Pokiaľ ľudia neveria Biblia ako slovám Boha, potom neexistujú žiadne absolútne hodnoty – nijaké pravidlá, ktoré je nutné dodržiavať. Uvedieme si dva príklady.

- Pre pochopenie, prečo je homosexuálna zlá stačí, keď človek vie, že základ manželstva je opísaný v knihe Genesis. Boh ustanovil manželstvo a prehlásil, že je to nezrušiteľný vzťah jedného muža a jednej ženy na celý život. Pán Ježiš citoval z oboch správ v 1. a 2. kapitole Genesis o pôvode manželstva. Keď pochopíme, že existujú určité pravidlá, ktoré Boh ustanovil pre mužov a ženy, potom máme skutočný dôvod postaviť sa proti legislatíve,

aktuální názor - knihy

která oslabuje alebo ničí postavenie rodiny v spoločnosti. Homosexuálny život je protiobžský a preto v základe zlý nie preto, že je to nás názor, ale preto, že tak hovorí Boh, absolútne autorita (3M 18,22; R 1,24.26-27).

• Podobne aj interupcia nie je to vecou autonómneho ľudského názoru na to, čo sa vyvíja v matkinom lone. Pýtajme sa, čo k tomu hovorí Boh vo svojom Slove. Napríklad: „Vedť si mi utvoril ľadiny, v matkinom živote si ma utkal,“ hovorí žalmista (Ž 139,13). Hospodin povedal Jeremiášovi: „Prv ako som fa utvoril v lone matky, poznal som fa...“ (Jr 1,5). Od samotného počatia sme ľudskými bytosťami a preto sa na interupciu musíme dívať ako na vraždu ľudskej bytosti.

Záver

Apoštol Pavol hovorí: „Tak teda, bratia, pevne stojte a držte sa podania, ktorému ste sa naučili, či už naším slovom, či naším listom“ (2Te 2,15). Stojime pevne a držíme sa toho učenia, ktoré sme prevzali od našich vodcov, ktorí „zostávali v učení apoštolov“ a tak nám hovorili Božie slovo? Alebo kolísmame a prijíname učenie teológov, ktorí neveria v absolútnu autoritu Biblie? V poslednej dobe dochádza k určitým nedorozumeniam aj v zboroch len preto, že niektorí veriaci presadzujú ľudské názory namesto Božieho slova.. Ale je výklad Božieho slova a zvestovanie evanjelia vecou môjho alebo tvjroho názoru, alebo je to záležitosť Boha, ktorému slúžime a Božieho slova, ktoré má absolútну autoritu?

recenze knih

Michael Theobald: List Římanům

Petr Vadura

Pred nějakým časem vydalo Karmelitánské nakladatelství v Kostelním Vydří poslední časť

aktuální názor - knihy

Živé Slovo 1/2003

osmnáctisväzkového komentáre ke všem novozákonním knihám. Řada se jmenuje **Malý stuttgartský komentár** a oním posledním svazkem je 480 stránkový výklad Listu Římanů Michaela Theobalda v preklade evangelického faráře a teologa Jaroslava Vokouna. To je výběc specialita tohoto souboru, že jeho jednotlivé svazky překládali a upravovali přední evangeličtí teologové.

Ediční plán Karmelitánského nakladatelství obsahuje ještě 19. svazek řady: Komentár k novozákonním pramenům D. Zellera. Řada stuttgartských komentářů je prvním souborem komentářů ke všem novozákonním knihám, který je k dispozici v českém jazyce. Jeho autory jsou vysokoškolští pedagogové z různých německých teologických škol.

Úroveň komentářů je různá, ovšem žádný z nich nelze označit jako špatný. Pro běžného čtenáře Pisem Nové smlouvy jsou to výborné pomůcky ke studiu, obsahující **základní údaje o dané knize, shrnutí současných poznatků biblistiky a nástin možných přístupů k textu**. Každá kniha obsahuje vsuvky vysvětlující hlavní teologické pojmy v dané knize zmínované. Čtenář zde nalezne také poznámkový aparát včetně základní bibliografie.

Na komentářích je cenné to, že je v nich potlačena konfesijní příslušnost autorů ke katolické církvi (patrné je to např. v komentáři ke knize Zjevení) a základním metodologickým prostředkem je výklad Písma Pismem. Autor tak - aniž se vyhýbají moderním poznatkům biblistiky - rozkrývají pomocí bohatých starozákonních odkazů i nejedno obtížné místo, s nímž si jinak čtenář neví rady.

Řada stuttgartských komentářů neobsahuje komentáře odborné. Vše zmíněný počet stran komentáře k Listu Římanům je zde maximem. Většina knih má rozsah 100 až 200 stran textu. Hodi se proto jak pro bratry sloužící slovem ve shromáždění, tak pro každého, kdo chce hlouběji proniknout do biblického textu.

Komentáře lze **objednat na adresu**: Karmelitánské nakladatelství,

Živé Slovo 1/2003

Kostelní Vydří 58, 380 01 Dačice,
příp. na www.KNA.CZ

Starý proces v novém světle

Ondřej Hanko

Autor knihy Kauza Kristus, doktor práv, Lee Stobel, působil dlouhá léta jako novinář listu Chicago Tribune. Zkušenosť s psaním soudniček jej vedla k rozhodnutí, že provede **rozbor procesu, ve kterém soudce očividně při vyňášení rozsudku jednal pod nátlakem**. To je začátek neobvyklé knihy.

Rozbor je sice neobvyklý tim, že zmíněný proces je téměř 2 000 let starý, ovšem metody, které spisovatel používá jsou obvyklé: pátrání, doložená svědectví, podpůrné důkazy, rozbor přímých a nepřímých důkazů, protidůkazy apod. Za účelem ziskání průkazního materiálu **navštívil Dr. Stobel řadu vědců z různých oborů**, aby mu odpovíděli na důležité otázky, týkající se osoby odsouzeného Ježíše Krista. Otázky věrohodnosti jeho života, jeho smrti i vzkříšení. Důkladně prověřuje také věrohodnost zpráv z evangelií i z dopisů apoštolů. Každého vědce se ptá na jeho profesionální názor i na to, jak se k němu dopracoval.

V konečné fázi si i autor klade otázku, jak naložit s výsledky pátrání? Sám přijímá zvěst evangelia o zástupné smrti odsouzeného Krista. Věří, že Ježíš zemřel na Golgotě i za něj osobně, aby přijal trest, který by jinak čekal jeho samého. Čtenář slyší jasnou výzvu, aby přijal Krista za svého osobního Spasitele.

Kniha je rozdělena do tří částí: I. Zkoumání záznámů, II. Analýza osobnosti Ježíše a III. Průzkum vzkříšení. Na konci každé ze 14 kapitol doporučuje autor

recenze knih

další literaturu ke studiu dané problematiky. V samém závěru knihy pak vedle podrobného výčtu použité literatury najdeme i poznámky k jednotlivým kapitolám a věcný rejstřík.

Způsob, kterým autor rozebírá jednotlivé důkazy a kterým pracuje s námitkami ateistů či liberálních teologů mě při čtení strhl. Všechny námitky se postupně pod tíhou biblických i dalších důkazů rozplynnou. Kniha je navíc bohatým **zdrojem podnětů** k různým příležitostem, k vlastnímu studiu, ke společným seminářům nebo pro osobní evangelizaci. Již dlouho jsem nečetl tak dobrou knihu, ke které se budu často vracet. Myslím, že Česká evangelická aliance volila dobře, když tuto knihu vybrala jako dárek pro všechny české poslance a senátory.

Lee Stobel: **Kauza Kristus, nakladatelství Návrat domů**, 2002.

okénko pro ženy

Pečet' na rukou

Ivana Andrýsková

Současná žena je přímo či nepřímo vystavena silnému vlivu módních trendů, které se snaží ovlivnit nejen naše oblékání, ale i úpravu vlasů, správnou výživu naší pokožky, vizáž a estetiku. Přiznejme si, že i my, křesťanky, chceme vypadat hezky.

Kosmetické časopisy nám však neporadí, jak ruce správně používat, ale spíše jen, jak je chránit, aby se neopotřebovaly. **Přestění těla** se pak nejen modelkám, ale i ostatním ženám může stát **životním stylem**. Není divu, že pak mají ruce jako ze sametu, když je nepřipustí k práci. Napadá mně například otázka, jak oběť, přinášená na oltář krásy, souvisí s pečeti, kterou našemu tělu - našim rukám vtiskl Stvořitel. Nemíj se však nakonec takový způ-

sob života cílem?

Dovídáme se, že ruce a nehty jsou naši vizitkou navenek. Ve tváři můžeme často vypadat mladší než ve skutečnosti jsme. Ovšem ruce nás nakonec prozradí. Každou maminku, která denně pere, myje nádobí a stará se o domácnost, nakonec prozradí její ruce. Můžeme o ně pečovat, pěkně je ošetřit, ovšem zcela vyhludit a zavít známek upracovanosti už jde jen stěží. Bible však posuzuje krásu lidského těla podle toho, zda plní svou funkci.

Jakou funkci jsme přidělily našim rukám my?

Pán Bůh nás stvořil skutečně obdivuhodně. Anatomie lidských rukou je tak dokonalá, že jejich pohybem jsou lidé schopni obdivuhodných výtvorů, jako jsou nádherné obrazy, vybroušené sklo, vysoustružený nábytek, sestavený počítac, upletené a ušité oblečení. Každý tvůrce si přitom svůj výrobek pozná. A nejen tvůrce! Zkušení zákazníci s výtříbeným výkusem dobré ví, že ten či onen model pochází z dílny Versaceho nebo že onen obraz pochází z dílny Rembrandta. **Ruce tvoří dílo a dílo se odráží v rukou**, takže i jejich vzhled nakonec mluví svou řečí. Viktor Fischl to ve svém překladu Knihy Job vystihl takto: „*Do ruky každého člověka zapíše jeho úkol, tak, aby všichni věděli, co má být jejich dílo*“ (Job 37,7).

Náš Pán Bůh nám dal ruce, abychom sloužily nejen sobě, ale i našim blízkým, známým a potřebným.

Jak slouží moje ruce?

Určitě mé rodině - dětem, manželovi, snad nemocným rodičům. Byly však pomoci vém sboru? Pomohly sousedce, která je nemocná a potřebuje přinést tak potřebný nákup? Napsaly dopis zklamané přítelkyni? Vyžehli prádlo nemohoucí babičce? Upekly koláč mladé mamince, která trpí nedostatkem času? Byly sejaty k modlitbě, když to moji blízcí potřebovali a denně potřebují? Naše ruce představují výzvu pro každou z nás a **mohou se stát**

i mostem mezi generacemi.

A jaké byly ruce našeho Pána Ježíše Krista? Dostatečně jemné na to, aby slepemu od narození rozetřely mast na oči. Byly však i dost silné na to, aby převrátily v chrámu kupcům stoly. A tyto ruce se z lásky k nám nechalý hřeby přibít na kříž.

Nenechejme se tedy frustrovat tím, že i přes snaživou péči o ruce nejsme zralé pro reklamu v televizi či v časopise propagujícím kosmetiku. Ptejme se spíše samy sebe, zda jsou naše ruce ochotné sloužit a službou zestárnout?

biblický kvíz

Znáte svou Bibli dobře? Položíme jedně z biblických postav několik otázek a vy z jejich odpovědi zkuste poznat, o koho se jedná?

Redakce: *Byla byste ochotna povědět nám něco o svém prvním manželství?*

Hledaná(y): Ano, nemám co tajit.

R: Jak tedy vaše manželství vypadalo?

H: Můj muž nebyl dobrý člověk. Už je po smrti, tak o něm nechci mluvit zle, ale ... ta léta vedle něho byla utrpení. Byl pracovitý, to je pravda, byli jsme bohatí, měli jsme pastviny a stáda. Ale co z toho, když člověk musel žít vedle takového despoty.

R: Proč jste si ho brala?

H: Copak dívka může rozhodnout o tom, či se stane ženou? Moje rodina žila pod Karmelem, kde on měl největší pozemky. Dal se do hromady s mým otcem, kterému dělalo dobře, že se takový boháč zajímá o jeho dceru. Nechtěl ani věno, stejně bychom mu žádné přinést nemohli. On byl navíc Kálebovec - vzpomínám si, jak tatínek tvrdil, že muž z takového rodu musí být dobrý a zbožný. Jenže on nebyl ani jedno ani druhé. Byl to sobec, který neviděl jiného než sebe.

R: Přesto jste to s ním vydržela taklik let?

H: Žili jsme spolu sedm let. Bylo to podivné manželství. Skoro se mnou nemluvil. Stále byl na statku, často pobýval na pastvinách - to když se stříhaly ovce. Taky jezdil na trhy. Pak se vrátil a vystrojil hody. Hodně pil. Chodili k nám jeho kumpáni, taková banda vyžirků, kteří mu pochlebovali, a on je hostil. Ke mě se vracel až pozdě v noci.

R: Co jste dělala vy?

H: Starala jsem se o dům, o služebnictvo, o chod domácnosti. Děti jsme neměli, tak jsem to neměla jednoduché, protože lidé se na mě dívali jako na prokletou. Ale jemu to snad ani nevadilo.

R: Nepokoušela jste se vaše manželství nějak změnit?

H: Možná zpočátku, ale pak jsem se stáhla do sebe a vytvořila si svůj vlastní mikrosvět. Asi to byla chyba, ale to vidím až teď s odstupem času. Tenkrát jsem spíš vnímala své ponížení a jeho sobectví. Ze začátku jsem se ještě snažila s naším manželstvím něco dělat. Dokonce jsme si spolu i povídali. Vždycky večer po práci jsme si sedli a on mi vyprávěl. Dělalo mu dobré, když jsem se zajímala o jeho práci, o jeho obchody a vůbec o to, co měl rád. Pak ale začal víc pít a to byl nechutný. Začala jsem jím pohrdat a on to asi vycítil. On nebyl hloupý, spíš hrubý. Když vystřízlível, většinou zmizel na statek nebo na pastviny na Karmelu. Myslím, že se dokonce i styděl. Pak jsem ho několik dní neviděla a když se vrátil, vše se opakovalo. Jenže já jsem už neměla chuť se s ním bavit. Vyhýbala jsem se mu. Plnila jsem všechny své úkoly, nemohla si stěžovat, že domácnost zanedbávám. Ale on pro mě přestal existovat. Tak jsme se postupně úplně odcizili. On si začal vodit domů kamarády a pil čím dál víc.

R: Liší se vaše druhé manželství od toho prvního?

H: Jistě, můj nynější manžel je úplně jiný než ten první. Pravdou ale je, že spolu taky moc nejsme. Jakoby se opakoval stejný problém: od-

vykli jsme si s manželem spolu mluvit. Je to sice jiná situace než s mým prvním mužem, máme se s manželem rádi, ale fakt je, že spolu málo mluvíme. Nejhezčí to bylo, když o mě můj manžel musel bojovat. To mě naši nepřátelé drželi několik dní jako rukojmi. Ale to bylo na začátku.

R: Máte děti?

H: Ano, syna Kileába. To je teď moje radost a můj úkol: vychovat svému manželovi dobré syna.

R: Děkuji za rozhovor.

správy zo sborov

Ostrava-Kunčičky

Ján Ostrolucký

Počátkem ledna tohoto roku si ze sboru Ostrava-Kunčičky Pán povolal k sobě milou sestru Alžbětu Dybovou ve věku 88 let. Začátek duchovního života milé sestry spadá do let před druhou světovou válkou, kdy v Bratislavě v rodině Pavlovičových slyšela evangelium a vydala tam svůj život Pánu Ježíši. Pak se přestěhovala do Ostravy, kde až do roku 1945 pomáhala s prací v rodině Firlových. Vdala se za bratra Dubu a nadále navštěvovala shromáždění ostravského sboru. Znali jsme ji jako tichou, upřímnou sestru, připravenou pomocí každému, kdo by to potřeboval. Vroucně milovala svého Pána, Boží lid, pokud mohla nikdy nevynechala shromáždění. Stala se příkladem těch, kteří věrně bojovali dobrý boj viry až do konce. Památku spravedlivých je požehnaná.

Těrlicko

Ota Zabystrzan

Ve čtvrtek 27. 2. 2003 k sobě Pán života i smrti náhle povolal našeho spolubratra Jana Suchanka z Těrlicka ve věku 72 let.

správy zo sborov

Jan Suchanek

Od svého dětství následoval Pána Ježíše. V domě jeho otce br. Karla Suchanka se konala pravidelná shromáždění, která trvají až dodnes. Bratr Jan Suchanek se tak již ve svém mládí a později s celou svou rodinou podílel na zabezpečování života sboru a zvláště pak shromáždění v příležitosti křtu, která byla hojně navštěvována. Byl to člověk neobvyčejně praktický s rukama připravenýma k pomoci. Desítky let sloužil také zpěvem v pěveckém sboru.

Několik posledních let trpěl onemocněním srdce. Operaci však odkládal, kvůli starosti o svou vážně nemocnou manželku, Helenu. Říkal: „Teď ještě nemohu na operaci,“ a dodával, „musím se teď postarat o manželku. Počkám na vhodnější dobu...“

Teď už jeho srdce operaci nepotřebuje. Obdrží od Pána srdce nové a lepší. Když sloužil Božím slovem, bylo to krátce, ale o to srdečněji. Jeho pracovité a šikovné ruce budou v Těrlicku chybět, zvláště jeho manželce, synovi Pavlovi s rodinou, ale i sourozencům Martě, Heleně a Vandě, jakož i ostatním lidem ze shromáždění v Těrlicku a ze sboru v Českém Těšíně. Opět se tak naplnila slova z Knihy Příslušníků 10,7: „Památku spravedlivého bude k požehnání.“

představujeme

Peter Kozár

Ján Kučera

Brat Peter Kozár sa v týchto dňoch dožíva

Živé Slovo 1/2003

Peter Kozár

jubilejných 35 rokov. Jeho pôvodné povolanie je elektrotechnický inžinier. Túto prácu však nikdy nerobil, pretože Pán ho povolal k práci na svojej vinici na plný úväzok.

Pána Ježíša Krista prijal za svojho Záchrancu ešte v detstve, v Kresťanskom zboru v Nitre. Tam prežil šťastné detstvo v kresťanskej rodine známych rodičov Ilka a Miloty Kozárovcov. Biblicky bol pokrstený v roku 1983.

Od roku 1986 je Bratislavčanom, pretože tu po štúdiu na Technickej Univerzite zostal bývať. V rokoch 1992-93 absolvoval vďaka pomoci brata Grunbauma misijnú **biblickú školu Redcliffe v Londýne**. Azda netreba zdôrazňovať, že tu sa dobre naučil po anglicky, vďaka čomu môže slúžiť v zhromaždeniach ako tlmočník.

Po návrate z misijnnej školy začal pracovať vo **Vysokoškolskom biblickom hnutí**, kde sa angažuje doteraz. Táto organizácia sa zameriava na zvestovanie evanjelia medzi vysokoškolákm a biblické vzdelávanie študentov s cieľom ich duchovného rastu. Evanjelizačná práca je zameraná na jednotlivcov; ide o oslovenie svojho osobného okolia, čo sa javí ako najúčinnejšie.

Brat Peter je ženatý, jeho manželka Monika je poľnohospodárska inžinierka, ktorá spoznala Pána Ježíša ako Spasiteľa počas štúdia v Nitre vďaka svedectvu členov skupinky Vysokoškolského biblického hnutia. Spolu majú dvojročnú dcéru Dorotku. K jeho záľubám patria knihy a hudba.

Peter Kozár bol pozvaný pracovať v prostredí Kresťanských zborov v Karpatskom regióne - Rača, Pezinok, Modra. Práca má byť zameraná na zvestovanie evanjelia, kresťanské

Živé Slovo 1/2003

představujeme - informácie

vzdelávanie s perspektívou vybudovania vzdelávacieho centra v oblasti štúdia Písma a jeho uvádzania do života, a podporu domácich kresťanských skupiniek. Tiež sa bude venovať práci s našim časopisom **Živé Slovo**, ročenkou a inou literatúrou. Jeho túžbou je pre Pána Ježíša Krista a Jeho slávu urobiť všetko, čo bude v Jeho silách. Nech mu v tom Pán zehná.

informácie

TWR UPOZORŇUJE

Redakce Trans World Radia

...na připravovaný pořad „**Vzpomínky sestry Ladislavy Odvárkové, rozené Krislové**“, díky kterému se můžete seznámit s životem našich spoluvěřících v období před 2. světovou válkou až po nástup totality. Útržkovité momenty se soustředí nejen na válečná léta v Řevničově a v Plzni, ale i v dalších oblastech českého území. Z úst dosud žijící pamětnice si můžete také vyslechnout autentické vzpomínky na dobu zákazu scházení věřících Kresťanských sborů v 50. letech minulého století. Mnohé věřící rodiny připomíná jmenovitě, např.

Švecovy, Vožehovy, bratra Kubaliku, Kašparce, sestru Drahomíru Zemanovou, Dřevochryzovou, bratra Kurze, Křesinu, a nevynechává ani svou maminku, sestru Krislovou, jakož i mnohé další. Vyprávění je rozděleno do tří patnáctiminutových částí, které můžete vyslechnout na těchto frekvencích:

Krátké vlny - pásmo 41 m/7380 kHz, nebo pásmo 49 m/6235 kHz:

- část: 28. dubna 2003 v 18.15 hod.
- část: 5. května 2003 v 18.15 hod.
- část: 12. května 2003 v 18.15 hod.

Reprízy nabídнемe na frekvenčích Radia Proglas:

- část: 21. května 2003 v 9:15 hod.
- část: 28. května 2003 v 9.15 hod.
- část: 4. června 2003 v 9.15 hod.

Nabídka studia na Dorkas

DORKAS je nejenom řecké jméno učednice Tabity, která vstoupila do historie křesťanství svou nezíštnou pomocí druhým a zázračným vzkříšením z mrtvých, jež u její smrtelné postele vymodlil apoštol Petr, ale Dorkas je i název pro **VYŠŠÍ ODBORNOU ŠKOLU SOCIÁLNÍ**

Studenti s učiteli před školou

Foto: J. Pipal

informácie

A TEOLOGICKOU v Olomouci. Ta i letos přichází s nabídkou studijního oboru:

Sociální a teologická činnost

Délka a forma studia: 3 roky, denní

Počet přijímaných: 20

Školné: 2 000 Kč za semestr

Ubytování: 800 až 1 000 Kč měsíčně

Termín uzávěrky přihlášek:

I. kolo 15.5.2003, II. kolo 31.7.2003

Termín přijímacího řízení:

I. kolo 16.-17.6.2003, II. kolo 25.-26.8.2003

Dorkas je ekumenicky orientovanou cirkevní školou, která nabízí odborné vzdělání, praktickou přípravu a společenství mladých křesťanů. Studium je otevřeno je i zájemcům ze Slovenska.

Pojetí studia - odborné sociální a teologické předměty a cizí jazyk doplňuje 20 týdnů odborné praxe. Absolutorium sestává z obhajoby absolventské práce, teoretické zkoušky z vybraných předmětů a zkoušky z cizího jazyka. Další informace najdete na www.vosst.cz.

Uplatnění absolventů - sociální pracovník ve všech typech sociálních institucí, sociální kurátor, sociální asistent, pastorační pracovník, misijní pracovník.

Podmínky přijetí - osobní zkušenosť viry v Ježíše Krista, maturita, odpovídající motivace ke studiu a studijní schopnosti.

Přijímací řízení - zkouška z českého jazyka, zkouška z anglického nebo německého jazyka, test orientace v sociální problematice, test všeobecného přehledu a pohovor. Uchazeči v 1. kole mají větší šanci na přijetí.

Kontakt - Vyšší odborná škola sociální a teologická - Dorkas

Blažejské náměstí 9, 772 00 Olomouc,
tel.: 585 208 813, 585 225 728,
fax: 585 227 508, info@vosst.cz

Živé Slovo 1/2003

nové knihy z A-Alef

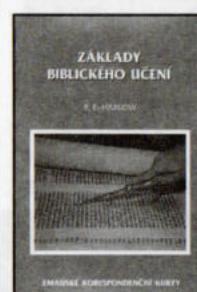
Boží plán pro manželství

autor Daniel H. Smith, 112 stran A 5,
 cena 50 Kč.

Jde o další příručku Emauských korespondenčních kurzů, kterou doporučujeme i pro osobní studium nebo studium ve skupinkách. Zvláště skupiny manželských párů mohou získat dobrý zdroj témat pro svá společná setkávání.

Základy biblického učení

autor R. E. Harlow, 111 stran A 5,
 cena 50 Kč.

Tentokrát nabízí Emauské kurzy ve zhuštěné formě samé základy biblického učení o Pismu, o Božích osobách a andělech, o člověku a hřichu, o spasení a církvi a budoucích událostech. V testech na konci každé z lekcí si můžete ověřit, zda jste látce porozuměli.

Ve vydavatelství A-ALEF vyšly v poslední době tyto nové publikace:

Znamení poslední doby

autor Lothar Gassmann, 64 stran A 5,
 cena 49 Kč.

Kniha pojednává o biblických znameních poslední doby, to znamená doby před slavným příchodem Pána Ježíše, a to v těchto oblastech:

Živé Slovo 1/2003

- * znamení v politice
- * znamení v technice a hospodářství
- * znamení v přírodě
- * znamení v náboženstvích a morálce
- * znamení ve vztahu na cirkev.

poděkování

Poděkování

Ján Ostrolucký

Redakce i administrace tohoto časopisu děkuje všem čtenářům za úhradu předplatného na letošní rok, a zejména těm, kteří v rámci předplatného zaslali i dar na úhradu ediční činnosti. Nejsme schopni poděkovat všem osobně a tak Vás prosíme, abyste přijali ale spoň takto vyjádřenou vděčnost. Děkujeme také našemu Pánu, že můžeme žít v této době „otevřených dveří“ pro šíření Božího slova tiskem, rozhlasem a dalšími formami evangelizace. Vážíme si této svobody a chceme ji využít na oslavu Boží a k užitku lidem.

téma příštího čísla

Společenství - dar i závazek

Články k tématu příštího čísla Společenství - dar i závazek, jakož i další příspěvky, zasílejte prosím do konce dubna 2003.

Děkujeme
Redakce

Za obsah zveřejněných článků
zodpovídají jejich autoři.

obsah

obsah

Úvodník

Štafetový běh 2

Úvahy

Jarná pieseň 3

Tomu, kdo zvítězí 4

Informace

Informace z webu 6

Návštěva br. Lülinga 7

Tématické články

Zdieľanie medzi pokoleniami 8

Generační problém 10

Generační požehnání 13

Báseň

Vyznání Pánu Ježíši 14

Tématické články

Zostať v rozhovore 14

Střety generací trochu osobně 16

Misia

Bratská misia v írskej republike 17

Wycliffova misie 19

Úvahy

Evanjelium - zvest o sláve 23

Naivný darca? 24

Aktuální názor

Nebezpečí posledních dní 25

Recenze knih

Michael Theobald: List Římanů 28

Starý proces v novém světle 29

Okénko pro ženy

Pečeť na rukou 29

Biblický kvíz

..... 30

Správy zo sborov

Ostrava-Kunčičky 31

Těrlicko 31

Představujeme

Peter Kozár 32

Informácie

TWR upozorňuje 33

Nabídka studia na Dorkas 33

Nové knihy

..... 34

Poděkování

..... 34

Téma příštího čísla

..... 34

Vydávají Křesťanské sbory v ČR
a Kresťanské zbyry na Slovensku
ve vydavatelství A-Alef
Bořivojova 29
718 00 Ostrava

Odpovědný redaktor a adresa české redakce:

Jaromír Andryšek
Okrajová 3, 737 01 Český Těšín
e-mail: ja.andrysek@volny.cz
tel.: 558 734 794

Redakční rada:

Ján Čiž, Ján Hudec, Matúš Koša, Ján Kučera,
Ján Ostrolucký, Tomáš Pala, Miroš Rauš, Petr Vadura,
Jan Vopalecký, Ľubomír Vyhnaník, Peter Kozár

Kontaktná adresa pre Slovensko:

Ján Hudec
Partizánska 15, 949 01 Nitra
tel.: 037 741 8212

Grafická úprava obálky a litografie:

fa Lubomír Horňák, reklamní a grafické studio
Štefánikova 4, 737 01 Český Těšín

Grafická úprava textu a tisk:

Vydavatelství TEBA
Ostravská 130, 737 01 Český Těšín-Mosty

Foto na obálce:

M. Rauš

Expedice pro Českou republiku:

Vydavatelství A-Alef
Bořivojova 29, 718 00 Ostrava

Expedícia, administrácia a platby pre Slovensko:

Misijná spoločnosť evanjelia Ježísa Krista
Púpavova 4, 841 04 Bratislava

Administrace pro Českou republiku:

Vydavatelství A-Alef
Bořivojova 29, 718 00 Ostrava
e-mail: alef@oya.inecnet.cz
tel.: 596 784 269, 596 237 261, 602 552 069

Platby a dobrovolné příspěvky pro Českou republiku:

A-Alef Ostrava, Komerční banka Ostrava
číslo účtu: 81006-761/0100
Vždy je nutné uvést přidělený variabilní symbol odběratele.

Předplatné:

na celý rok 80 Kč + poštovné
jednotlivá čísla 20 Kč + poštovné
Předplatné na další období končí jen písemným
či telefonickým odhlášením v administraci.

Časopis vychází čtyřikrát do roka.

Registrační číslo MK ČR 6480.

ISSN 1210-6526

